

WESTERN ROMAN

LASO

cijena 30 d broj 573

VJEŠALA ZA NEVINOGA

Nelson Nye

VJEŠALA ZA NEVINOGA

LASO 573

NELSON NYE: VJEŠALA ZA NEVINOGA

Naslov originala: **DAKOTA, DER GEÄCHTETE**

Recenzija: **Neda Omčikus**

Copyright: **Zauberkreis-Verlag, Rastatt, posredstvom G. P. A., München**

Príjevod: **Tomislav Odlešić**

Grafički urednik: **Ivica Bartolić**

Urednik: **Marcel Čukli**

Predsjedavajući Savjeta Redakcije **»Romani i stripovi«**:
prof. dr Adolf Dragičević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK: Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: **RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n.solo., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4** – Adresa uredništva: **»Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555** – Tisak: **RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n.solo. – OOUR Novinska rotacija nsub.o., i OOUR TM nsub.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.**

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1404 d, a za 6 mjeseci 702 d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR **»Vjesnik«**, Interna banka Zagreb, s oznakom **»za Laso«**.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00 Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00

Uplata na devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za **»Laso«**).

Ekonomska propaganda: **»Vjesnik«**, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 15.000 d, c/b stranica 10.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 573 izlazi 5. 10. 1984.

I

Rock Thorne, vlasnik malena ranča, zakupio je divan pašnjak i za kratko vrijeme stvorio na njemu prava čuda. Izazvao je zadivljeno čuđenje kod svojih susjeda u okrugu San Saba, ali i zavist.

Dakako, zavidni su likovali kad mu je sreća okrenula leđa i kad se našao u nevoljama zato što je skupini bogataša, spremnih na sve kako bi se dokopali zemlje, zapeo za oko njegov posjed.

Izlazeći večeras iz banke, Rock Thorne je ipak osjećao veliko olakšanje. Pao mu je kamen sa srca. Naime, bankar Blackwell Stokes pokazao je da ima povjerenja u njega i pozajmio mu novac za isplatu zakupnine.

Vrlo zadovoljan takvim razvojem događaja, Rock spremi omotnicu s novčanicama u unutrašnji džep bluze, ne sluteći da ga netko promatra. Zainteresirano su ga gledale oči jednog snažnog, zdepastog čovjeka preplanula lica.

Kao što se moglo i očekivati, Rock Thorne učini ono što bi mnogi na njegovu mjestu: oslobođen tjeskobe, krene prema salunu na drugoj strani ulice.

Bilo je subotnje večer. Osim toga, na obližnjim su rančevima dobili kaubojski plaću, pa se tu okupilo mnogo gostiju.

Zdepasti pogleda iznad zaklopnih vrata i ugleda šerifa Toma Curryja kako stoji kraj Rocka za šankom. Nekoliko je momaka, svirajući na violinama i gitarama, stvaralo veselo ugođaj. Nad šankom su visile tri svjetiljke i osvjetljivale salun.

Zdepasti oprezno pogleda preko ramena, zatim izvuče revolver i ispali četiri hica uza stopce.

Svjetiljke se rasprsnu.

Za to se vrijeme on hitar poput lasice, probije kroz mrak do šanka. Usprkos općoj zbrci, pronađe Rocka Thornea i brzo se povuče... noseći u ruci omotnicu s novčanicama.

Rock potegne revolver, no kradljivac je nesumnjivo računao s tim. Opali, premda je protivnika razabirao vrlo nejasno. Ne pogodi ga.

Zdepasti uzvрати hicem.

Kad je pipničar upalio prvu svijeću, ugledaše svi šerifa Toma Curryja kako leži mrtav na podu pred šankom. Rock

Thorne je stajao poguren i držao u ruci kolt iz kojeg se još dimilo.

— Thorne, prokleta kukavico, ubio si šerifa! — dovikne zdepasti iznad zaklopnih vrata, stojeći već s njihove druge strane.

Zbunjeni i gnjevni gosti prihvatiše odmah tu optužbu.

Rock shvati da mora nestati i u posljednji čas iskoči kroz prozor.

Pola sata nakon toga potjera je jahala već na njegov ranč. U to je vrijeme sjedio on u bankarovoј dnevnoj sobi i pričao što se zbilo.

Bankar Stokes se doimao zabrinuto. Napokon strese natmureno glavom.

— Žao mi je, Rock — progovori — no morat ćete, čini mi se, privremeno nestati odavde. Naravno, nevini ste, ja to znam. Protiv svoje volje ste upleteni u zavjeru protiv šerifa. Kada vlasti ispitaju temeljito cijeli taj događaj, ustanovit će se da nemate veze ni sa čime. Dobro, u međuvremenu ću se brinuti o vašem posjedu...

* * *

Ljubazni se bankar Blackwell Stokes uistinu brinuo o posjedu, dakako, na svoj način... nipošto nesebično.

Podmirio je dospjelu zakupninu i poslao na Thorneov pašnjak svoje ljude. Budući da je Rock Thorne založio kod njega stoku kao jamčevinu za pozajmljeni novac, njegov se postupak činio potpuno zakonskim.

Napomenuo je zdepastom Jessu Crowlyju neka zadrži novac što ga je opljačkao Thorneu u krčmi. Dapače, obećao mu je još popriličnu svotu kad se sve završi.

Međutim Crowly nije baš vjerovao da će se moći prisvojiti zemlja i rekao mu je to. Upozorio ga je da bi se mogao opeći. Natovarit će sebi na vrat tek-saško stočarsko udruženje, opominjao ga je. Najpametnije bi mu bilo da smjesta proda sve, predlagao je.

— Osim toga, ne zaboravite da ćete još imati nevolja i s Thorneom — doda lukavo Crowly — kada dozna kako ste ga nasamarili.

— Da si ustrijelio tu budalu kako smo zamislili... — progunda ljutito bankar.

Jess Crowly se vladao nehajno.

— Ni u najboljoj se zamisli ne može potpuno isključiti slučaj — odvratila. — Uvijek se može dogoditi nešto nepredviđeno. Nisam ja kriv što je šerif naletio na moj metak. Tko bi to očekivao?

Usprkos srdžbi, Stokes se složio s njim. Uvidi da bi bilo najpametnije riješiti se zemlje. Stočari su grubi, ali nisu škrti. Vjerojatno bi se od njih moglo dobiti pedesetak tisuća dolara.

No postojala je jedna nepovoljna okolnost. Stokes se već zamjerio bogatim stočarima. Stoga bi bilo najbolje da pri pogodbi posreduje Crowly.

Bez oklijevanja je potpisao isprave, potrebne Crowlyju za posredovanje pri kupoprodaji.

Ali Jess Crowly ga je gadno prevario. Otišavši od njega, nije se više pojavio niti mu dao ijedan dolar od onih pedeset tisuća što mu ih je stočarsko udruženje zaista isplatilo.

II

Rock Thorne je već gotovo dvije godine bježao pred zakonom.

Odmetnički ga je život odveo čak u Arizonu.

Kad je prvi put ugledao djevojku, stajala je pred malenom trgovinom, okrenuta leđima prema zidu. Razderana joj je bluza otkrivala više nego što je mogla sakriti. Vidjele su joj se dvije divne dojke.

Visoko podigavši nož, nalikovala je na divlju mačku, spremnu za skok.

Napastovao ju je neki muškarac. Rock ga htjede upravo napasti kadli ga je on opazio i hitro se okrenuo... držeći u ruci uperen revolver.

Uto je već odjeknuo hitac.

Rock Thorne se na vrijeme bacio u stranu i spretno otkotrljao. Kad se potom osvrnuo, djevojke više nije bilo. Nestao je i muškarac s revolverom.

To se dogodilo u Tucsonu.

Jedan tjedan nakon toga, stotinjak kilometara dalje, u Oro Blancu, opet je naišao na istu djevojku, ali je ovaj put muškarac bio sasvim drukčiji.

Stajali su pred ulazom u salun.

Uzrujano su šaptali, pa Thorne nije mogao čuti niti riječi. Njihovo držanje i kretanje bijahu sasvim jasni. Muškarac

je, sudeći prema svemu, bio raspoložen za nasilje.

Tada se djevojčin pogled sreo s Thorneovim. Najednom je imao dojam kao da ga je ošinula munja. Teško je disao.

Djevojka bijaše Meksikanka. Nosila je široku suknju i bijelu bluzu. Na bosim je nogama imala sandale. Iako joj kosa bijaše crna kao noć, iskričave su oči bile modre poput neba.

Zapazio je u njima olakšanje kad je sjahao, zatim je vidio da ga je prepoznala. Ne razmišljajući o svojim osjećajima, šcepao je muškarca za rame i bijesno ga okrenuo prema sebi. Muškarac biće visok, snažan i tamnopus. Nosio je velike zlatne naušnice. Ispod široka mu je šešira virila čupava kosa.

Ne gubeći vrijeme na razgovor, naglo izvuče nož i zamehne.

Thorne se munjevito trgne u stranu i tako izbjegne opasan napad. Čim ga je promašila oštrica, pogodi šakom protivnika u bradu. Čupavi zatetura natraške, padne, udari glavom o jednu od stepenica što su vodile na verandu i ostane ležati u nesvijesti.

Thorne se odmah osvrne na sve strane i potraži pogledom djevojku.

Opet je nestala!

Naglo otvori vrata krčme. Nigdje na vidiku nije bilo nikakve djevojke. Ljutito slegnuvši ramenima, pride konju i polako se popne u sedlo.

Odjaše kasom niz uličicu prema javnoj konjušnici.

Budeš li se i ubuduće petljao u nevolje nepoznatih djevojaka

i istjerivao nekakvu pravdu, mislio je, onda ti je najpametnije da odmah izvadiš kolt iz zavežljaja iza sedla. Nema ti druge. Razdražljivo otjera šakom muhu koja se spustila konju na uho.

Do vraga, što ga se tiče ta djevojka!

Ipak je nevjerojatno zgodna. Kakve tek ima oči! Čudnovato plave. Divno se slažu s vranom kosom.

Gluposti, ukori sâm sebe. Zar nema pametnijeg posla nego da razmišlja o njoj?

Ne bi se smio ovako upadljivo vladati. Dospjet će u zatvor, doznat će se tko je on i naposljetku će se naći u Teksasu... na vješalima.

Misli mu se privremeno usredotoči na Teksas, na okrug San Sabu. Prije nego što je otišao odande, pročitao je u novinama sve što se zbilo. Stokes ga je lijepo nasamario. No vratit će se jednog dana i skupo mu to platiti! Svakako će to učiniti! Sjahavši u dvorište javne konjušnice, počne motati cigaretu. Iz polumračne staje izide pogrbljen starac. Nosio je sa sobom dobro poznati miris šijena, kože i konjskog znoja.

— Ostat ćete dugo? — zapita.

Thorne slegne ramenima.

— Ne pitam to iz znatiželje — objasni konjušar. — Oni koji samo prolaze ovuda, plaćaju unaprijed. To je prokušano poslovno načelo.

Thorne izvadi iz džepa kovani dolar, htjede mu ga pružiti i ukoči se.

U tom trenu istetura natraške iz staje na jarko sunce neki čovjek. Skvrči se, grčevito

uhvati objema rukama za prsa i zakrklja.

Tada se sruši na lice.

Bio je mrtav.

Thorne se razbjesni vidjevši tako podmuklo ubojstvo. Bryim se koracima zaputi prema stajskim vratima. Pri tom nije mislio na činjenicu da ne nosi nikakvo oružje.

Ne bi ni mogao ni na što pucati. Nije vidio nikoga. Nije bilo, čak, nikakvih tragova da se tu zbila nekakva borba ili da je netko pobjegao.

Nije bilo ničega.

Ipak je nešto ležalo na tlu. Thorne se sagne. Vidio je izrezbareno puce od crvenkasta drva.

Podigne ga, pogleda ga sa svih strana i spremi u džepž. Bezizražajna se lica vrati k mrtvacu i okrene ga na leđa.

Stari konjušar klekne kraj njega. Doimao se vrlo zbunjeno.

Zagledaše se u mrtvačevo lice. Moglo mu je biti oko četrdeset pet godina.

— Poznajete li ga? — zapita tiho Thorne i digne pogled.

Konjušar se uspravi, otrese prašinu s koljena i odgovori niječno.

Thorne nasluti da mu on laže. Starac ne želi ništa pričati, mislio je, jer se boji da bi ga to moglo i te kako skupo stajati.

Sagne se i izvuče nož ubijenom iz grudi. Ne zapazi na njemu nikakve osobitosti.

Dok je još napola pognut stajao nad mrtvacem i gledao nož, naiđoše ulicom dvojica ljudi u kaubojskoj odjeći. Nehajno pričajući, prijedohu očima po dvorištu.

Tada zastadoše kao ukopani Niži bijaše upadljivo snažan i zdepast, preplanula lica i šaka. Prvi se oporavio od zaprepaštenja i podrugljivo razvukao usne.

— Upozorio sam tog glupog Teala — obrati se čovjeku kraj sebe — da će se ovčari boriti.

Netremice se zagleda u nož u Thorneovoj ruci. Potom mu se pogled zaustavi na Thorneovu boku, gdje su inače visjele korice s revolverom. Podigne obrve kao da se donekle čudi onom što vidi.

— Hajdemo — reče nestrpljivo prijatelju, te mirno produžiše prema glavnoj ulici.

Thorne pogleda konjušara.

— Po svoj prilici ne poznate ni ovu dvojicu? — promrmlja.

— Nisam ih nikada vidio — odgovori odmah konjušar. — Mogli biste mi učiniti uslugu. Svratite gradskom šerifu i recite mu neka dode ovamo.

Thorne ga zlovoljno odmjeri pogledom od glave do pete.

— Pobrinite se sami za tog svog nepoznatog mrtvaca — progunda.

Spusti nož na prsa neznanca, kojeg je onaj zdepasti čovjek nazvao Tealom, i ode iz dvorišta.

Zaputi se u jedini hotel u gradiću. Upravo kad je koraknuo u predvorje, okrene se neka plavokosa djevojka od recepcijskog stola. Premda se, očito, ljutila, zainteresirano je pogledala Thornea.

Gledao je za njom dok je ulazila u blagovaonicu. Za stolom kraj otvorenog prozora čekao ju je neki muškarac. Mladenačko mu je ljepušasto lice

sličilo njemu. Thorneu to odmah upadne u oči. Mladić se uslužno digne i odmah joj uljudno ponudi stolac.

Thorne se približi recepcionaru, koji se, također, zagledao za djevojkom.

Mrzovoljno uzevši ključ s ploče na zidu, recepcioner ga metne na knjigu gostiju i gurne je prema Thorneu.

— Soba broj četiri — promrmlja. — Valjda ćete je i sami moći naći.

Potom se udalji.

Thorne uzme ključ i ne obazirući se na knjigu gostiju izide na verandu. Osvrne se na sve strane.

— Trenutak samo, stranče!

— progovori iza njega hladan djevojački glas.

Okrenuvši se spazi kroz otvoreni prozor onu plavokosu djevojku, koja je sada sjedila sama za stolom. Ona mu zapovjednički mahne rukom neka joj se približi.

Thorne pristupi prozoru i pristojno skine šešir.

— Izvolite? — reče joj.

I njezin pogled odluta do onog mjesta gdje mu se na hlačama jasno ocrtavao otisak revolverskih korica.

Thorne opsuje sâm sebe zbog glupe pomisli da se privremeno odrekne oružja. Ovako izaziva samo još veću pažnju i izvrgava se većoj opasnosti.

— Imam posao za vas — obrati mu se djevojka i ljupko osmehne.

Thorne je šutke odmjeri bezizražajnim očima. Donekle se čudio njenoj smionosti.

— Imamo posjed »Djetelina« — nastavi ona. — Tealu su potrebni sposobni ljudi.

Tealu! Tako se zove onaj čovjek koji, uboden nožem, leži pred konjušnicom. Dva su čovjeka vidjela kako on drži u ruci kobni nož. Odmetnik poput njega ne smije se još dublje uplesti u nešto takvo.

Činilo se da se djevojka razljutila zbog njegova oklijevanja.

— Pretpostavljam — prozbori ona podrugljivo — da ćete prihvatiti posao ako se dobro plaća...

— Nije mi ni na kraju pameti da radim kod nekakve ženske — odvrati on osorno — i udalji se.

Krene po nogostupu. Opazi pedesetak metara od sebe trgovinu i zaputi se prema njoj. Koraćao je vrlo oprezno. Ta stalna budnost bijaše cijena koju je morao plaćati za svoju slobodu.

Već dvije godine sam odmetnik, pomisli ogorčeno. Takav bi život po svoj prilici izmijenio svakoga. Već dvije godine nisam se nasmijsao od srca, a nekoć sam se i te kako rado smijao. Već dvije godine sam, danju i noću, oprezan... a ipak me jednom šćepati ruka zakona.

Koliko god mu se cijelo biće bunilo pri toj pomisli, razum mu je govorio da se to mora jednog dana dogoditi. Nije htio varati samog sebe.

Upravo se popeo na verandu trgovine i htio koraknuti prema vratima kad se iza ugla pojavila iznenada ona lijepa Meksikanka i zaustavila kraj njega. Ozbiljno ga je pogledala u oči.

Još nikada ga nije ni jedna djevojka privlačila kao ona.

Doduše, već dvije godine nije ni jednoj ženi pogladio kosu. Dok ju je ocjenjivački promatrao, oprez se u njemu opirao tom iskušenju.

Djevojka se iznenada osmijehne zbog onog što mu je vidjela u očima, a zatim se opet uozbilji.

— Dugme — zatraži ona tiho i ispruži ruku prema njemu.

U očima mu se odrazi sumnjičavost.

— Brzo! — prošapće ona nestrpljivo.

— Kakvo dugme?

Djevojka razočarano spusti ruku.

— Dugme koje si pronašao u staji.

— Znači, i ti si bila ondje...

— Hoćeš li mi ga dati? — zatraži ona opet i pogleda ga u oči.

— Neću — odgovori on.

Zapazi da se odmah natmurla. Nije bila riječ samo o razočaranju. Nije mogao odgonetnuti što je posrijedi. Za trenutak joj htjede dati dugme, a onda se ipak predomisli i zaustavi ruku koja se već pomaknula prema džepu.

Od uzbuđenja su joj se dizale i spuštale grudi. Napokon mu je okrenula leđa kao da će otići, a onda se, već u idućem trenu, osvrne opet prema njemu.

— Ne budi tako tvrdoglav! Dugme će ti donijeti samo zlo. Hajde, daj mi ga!

Thorne uporno zatrese glavom.

Lijepa Meksikanka naposljetku odustane od novih pokušaja i srdito ode.

Ulazeći u trgovinu, uzalud je pokušavao protumačiti sebi njezino vladanje.

— Molim vas kutiju metaka kalibra 11,4 milimetra — traži kad je iz polutame u trgovini izronilo trgovčevo lice.

Pogledavši mu za djelić sekunde bok na kojem nije bilo ničega, trgovac se šutke okrene i ode po municiju.

Čekajući njegov povratak, Thorne uzme s pulta jedan izloženi revolver i odvagne ga u šaci.

— Što namjeravate učiniti tim oružjem? — progovori iza njega neki glas.

* * *

Na Thorneovim usnama zati- tra samo nagoviješteni smije- šak.

Nasuprot jarkom suncu vani ocrtavali su se samo crni obrisi lika. Nije se moglo razaz- nati lice. No, Thorne bi taj glas prepoznao i usred mrkle noći.

— Kako ste, Lou? — upita. — Mislio sam da ste daleko odavde.

Lik se približi, te se sada vid- jelo da je mršav i da se drži pretjerano uspravno. Imao je na sebi crno-bijele karirane hlače, brižljivo izglacane kao i crni kaput. Ispod cilindra su mu virili pepeljastožuti uvojci, a preko prsluka mu se pružao debeo zlatan lanac. Blijedo, ur- edno obrijano lice bijaše pot- puno bezizražajno.

— Što radite ovdje, Dakota? — zapita došljak ljutito. Znao je samo Thorneov nadimak iz rata.

— Zaboga, Lou — osmijehne se blago Thorne — ono što se

dogodilo između nas, pripada prošlosti. Već smo to zabora- vili.

— Nisam ja ništa zaboravio — odvrati zajedljivo Lou — a sada sam šerif ovdje u Oro Blancu.

— A, da, oduvijek ste željeli nositi zvijezdu — prisjeti se Thorne, pažljivo ga promatra- jući.

— Do vraga, Dakota, ne sviđa mi se ovo — reče osorno Lou. — Zbog čega ste došli ovamo?

— Zar vam to smeta?

— Ne želim vas vidjeti ovdje, sto mu gromova! Kod koga ćete se zaposliti... vjerojatno, kod... — Lou naglo ušuti kad se pojavio trgovac noseći metke.

— Što to čujem? — obrati mu se trgovac. — Ubijen je Teal? Navodno postoji neki svjedok...

— Teal je, zapravo, sâm sebe uvalio u te nevolje — reče Lou Safford. — Nisam čuo ni za kakva svjedoka. Ne, koliko znam, nema očevidaca.

Pogleda Thornea, a trgovac je slijedio njegov pogled.

— Svjedoci ponajčešće stva- raju samo zbrku — promrmlja ravnodušno Thorne. Vidio je da se Lou Safford odmah opu- stio. No napetost se vrati kad je dodao: — Zar ste se u najno- vije doba prihvatili ovčarstva, Lou?

Gradski se šerif ne samo iz- nenadi nego i razbjesni. Pocr- veni mu vrat. Čvrsto je stisnuo usnice.

Thorne mu zapazi u pogledu i nekakav strah. Spustivši re- volver na pult i plativši metke, kimne mu i izide, noseći kutiju pod rukom.

Zastane na nogostupu i osvrne se oko sebe.

Na verandi saluna stajao je neko kauboj i uzbuđeno mahao dvojici koji su upravo dojahali. Napeto su ga slušali dok im je pričao uzrujano mašući rukama.

Lou Safford izide iz trgovine i zaustavi se kraj Thornea.

— Prošlo je već mnogo vremena od onog trenutka kad smo se prvi put sreli, Lou — promrmlja Thorne.

Lou Safford ne prihvati takav razgovor.

— Dakle, zbog čega ste došli ovamo? — provali iz njega.

— Moj dolazak nema baš nikakve veze s vama — Thorne ga pokušava umiriti.

— Možda je to istina, a možda i nije — odvрати otresito Lou. — Uglavnom, nipošto ne želim da budete ovdje. — Iz očiju mu je izbijalo otvoreno neprijateljstvo. — Ja sam ovdje javni službenik, gradski šerif, pa mi je dužnost da se brinem o miru i redu u ovom gradu.

— Zbog toga ste olako prešli preko ubojstva u javnoj konjušnici i prikazali ga, tako reći, kao samoubojstvo? — odvрати mu Thorne podrugljivo.

— E, upravo zbog toga hoću da nestanete odavde! Smeta mi vaša prokleta nametljiva znatiželja! Petljate se u ono što vas se ne tiče.

— Ako ste u škripcu, neće vam pomoći žmirenje — pouči ga Thorne nehajno.

— Zar me hoćete učiti kako treba da obavljam svoj posao?

— To vas ne bi mogao naučiti nitko na svijetu, vjerujte mi, Lou.

Gradski šerif bijesno zagunda.

Pred krčmom se okupila već povećća skupina. Ljudi su stajali u tri reda i slušali uzrujanog kauboja. On počne vikati, a skupina mu se pridruži svojim razjarenim povicima. Glasovi su bez ikakve sumnje zvučali prijeteći.

Lou Safford se iznenada odlučuje za nešto i uhvati Thornea za ruku.

— Objasnit ću vam o čemu je riječ — prozbori. — Barem ćete shvatiti kako nema smisla da u to gurate svoj nos. Onaj mrtvac, onaj Teal, radio je kao predradnik na »Djetelini«, na ranču koji ima ovdje glavnu riječ otkad su protjerani Indijanci. I onaj momak koji vatreno govori radi na »Djetelini«. U skupini pred njim su kauboji s raznih rančeva. Uglavnom, na rubu pašnjaka koji pripada »Djetelini« ulogorili su se ovčari. Jučer ih je posjetio Teal i naredio im neka odu. Danas je mrtav. Neka pravo budi McClainovima! Ionako već predugo zapovijedaju ovdje!

Prijeteći zagledala se u Thornea.

— Eto, sada znate o kakvoj je igri riječ — doda. — Ne mijesajte se u nju. Je li vam jasno, Dakota?

Žustro se okrene na peti, pokazujući svu svoju srdžbu, i korakne na prašnjavu ulicu. Odlučno se zaputi prema salunu.

U tom času donese vjetar prasak nekog dalekog pucnja. Uzbuđeni okupljeni kauboji pred krčmom nisu ga čuli. Nastavili su glasno raspravljati.

Međutim, Lou Safford se zastavi i raskoračivši se pogladi prstima držak revolvera. Nije mogao točno ocijeniti s koje se strane začuo hitac. Činilo se kao da njuška zrak i pokušava na vrijeme naslutiti opasnost.

Tada mu pažnju privuče nešto drugo. Na licu mu se odrazi velika napetost.

Zapazivši tu promjenu na njemu, Thorne je slijedio njegov pogled.

Na hotelskoj su verandi stajala dvojica muškaraca i jedna djevojka. Uto jedan muškarac posegne pod bluzu, vjerojatno prema koricama pod pazuhom, a drugi povuče revolver iz korica o boku. Već u idućem trenutku bljesne plamičak iz revolverске cijevi.

Pogođeni posrne i padne. Bio je to onaj mladić kojeg je Thorne vidio s plavokosom djevojkom s »Djeteline«.

Gledajući pažljivo djevojku na verandi, ukočenu od užasa, Thorne prepozna u njoj plavušu. Pokrila je malom šakom rumena usta dok se iz revolverске cijevi još leluja dim.

— Zaista mi je žao, gospođice Larinda — progovori uljudno čovjek s revolverom — ali mu nisam mogao, čak ni vama za volju, dopustiti da me naziva podlim kradljivcem stoke i da puca u mene.

III

Rock Thorne se sjeti San Sabe u Teksasu. Sjeti se šerifa Toma Curryja, koji je ležao mrtav na podu krčme. I šerifova je ruka bila pod bluzom.

A u Thorneovoj se šaci dimio revolver.

Neki ga je glas tada proglasio ubojicom šerifa.

Stojeći na rubu prašnjave ulice dok su sa svih strana trčali ljudi prema hotelskoj verandi, stisne zube tako da mu je pobijeljela koža oko usta.

Događaji u ovom gradu, pomisli turobno, ne tiču ga se nimalo, ne smiju ga zanimati. Nipošto se ne smije uplesti u njih. Doduše iz sasvim drukčijeg razloga nego što misli Lou Safford.

Okupljeni su kauboji pred salunom također otrčali prema hotelskoj verandi i pridružili se gomili znatiželjnika. Thorne polako ode u salun i sjedne za slobodan stol.

Unutra su smrdjeli loše piće i jeftin duhan. Takvi su lokali, u kojima se osjećaju ugodno samo propale žene i okorjeli revolveraši, postali drugi dom Thorneu otkad je krenuo odmetničkim stazama. Na takav ga je život prisilio podmukli bankar Blackwell Stokes.

Cviljela je violina i s njom se natjecala neka djevojka na podiju. Bila je još mlada, imala još koliko-toliko glasa i tužno pjevala o ljubavnoj čežnji. Gosti su je očarano gledali i gutali svaku riječ, no Thornea nije mogla dirnuti. Ni u boci, koju mu je donio pipničar, nije našao nikakvu utjehu. Za njegove patnje nije bilo lijeka, nije postojao zasun kojim bi se mogla zatvoriti vrata prošlosti.

Već dvije godine je odmetnik!

Već dvije godine ga progone!

Već dvije godine se skriva i bježi, ali i bori. Čovjek poput njega ne može dobiti gotovo nikakav drugi posao osim revolveraškog.

Prošle su dvije godine! Prava vječnost u usporedbi s trenucima koji su potrebni da bi ruka munjevito povukla revolver.

Kao da se buka u krčmi sve više udaljavala. Prepustivši se sjećanjima, nije skoro ni čuo glasove uzbuđenih kockara, zveckanje novca, kloparanje ruletske kuglice, psovke i smijeh.

Ogorčeno je stiskao usnice.

Tada pomisli na Loua Safforda. Gradski šerif nije pokazao baš nikakvu namjeru da ga zatvori. Doduše, to i ne mora značiti da tjeralice za njim nisu još stigle ovamo. Jednostavno, Lou Safford je sklon okolišanju i smicalicama. Osim toga, ne želi dvaput učiniti istu grešku. Jednom se već okomio na Thornea i gadno se opekao. Nešto slično će pokušati samo ako bude imao u ruci sve adute.

Pomisli i na Blackwella Stokesa, bankara iz San Sabe, kojeg je smatrao prijateljem. Kako se zabrinutim doimao taj varalica! Kako se žalosno držao! Kako ga je lukavo naveo na bijeg da bi potom prisvojio njegov posjed! Nemilosrdno ga je otjerao u revolveraški i odmetnički svijet, u kojem mora stalno bježati, ne može se nigdje zaustaviti i na posljetku smiriti.

Eto, i sada, tek što je dojahao u ovaj grad, mora opet bježati!

Iznenada se cijelo njegovo biće pobuni protiv toga.

Nehotice pomisli na plavokosu djevojku s »Djeteline«, koja bi ga htjela zaposliti kod sebe. Pomisli na užas što joj se vidio na licu kad se kraj nje srušio mladić, pogoden metkom čovjeka kojeg je nazvao kradljivcem. Očito ima ona vrlo opasne i podmukle protivnike. Istog su joj dana ubili predradnika i brata.

Digne se odlučno.

Ne, neće pobjeći iz grada. Radije će pomoći djevojci kojoj su neprijatelji namijenili sličnu sudbinu kakva je njega zadesila. Svidalo se to ili ne Lou Saffordu, gradskom šerifu i bivšem kockaru!

Zaputi se kroz lelujave oblaciće duhanskog dima prema vratima. Upravo kad je ispružio ruku i htio ih otvoriti, gurne ih izvana neki čovjek i umalo se sudari s njim.

Drsko mu se nacerivši u lice, došljak mu jasno pokaže da taj susret nije slučajan. Zatim mu zabije lakat u rebra ne bi li ga gurnuo u stranu.

Thorne je međutim bio nepomičan kao granitna stijena. Tada zamahne odozdo šakom i pogodi ga svom snagom u bradu. Došljak odleti kroz vrata i tresne na leđa na verandu.

Thorne odmah jurne za njim.

No protivnik se već podigao na koljeno i u ruci mu je bljesnuo revolver. Thorne mu spretno izbiye nogom oružje iz ruke tako da je odletjelo daleko od njega.

Protivnik ustane i navali na njega.

Thorne ga pusti da mu se približi, zaustavi dva razjarena

udarca i zabije mu šaku u želudac tako da se odmah skvrčio. Udari ga snažno šakom po sljepočici.

Protivnik se i drugi put nađe na leđima. Ovaj put ostane ležati.

Thorne smrknuto pogleda oko sebe.

Svi grubijani iz krčme okupili su se oko njega u polukrugu. Netremice su ga promatraли protiv volje pokazujući poštovanje.

Jedno lice privuče posebno Thorneovu pažnju. Riječ je bila o onom preplanulom, zdepastom čovjeku koji je prošao mimo konjušnice i vidio ga kako drži u ruci nož kojim je ubijen Teal.

Zdepasti se blijedo osmehne i kimne, kao da potvrđuje nešto sam sebi. Potom se okrene i ode.

Gledajući za njim, Thorne nije nikako mogao protumačiti njegovo držanje. Nije ni slutio da mu se taj neznamac upleo u San Sabi u život baš kao i Stokes.

Krenuvši prema hotelu, pitao se tko je nahuškao onog napadača na njega. Vjerojatno nije onaj klipani koji je napastovao onu lijepu Meksikanku. On bi se, nema sumnje, htio osobno osvetiti. Dakle, ostaje samo jedan odgovor: Lou Safford.

Prešavši već pola puta do hotela, Thorne se predomisli i skrene u uličicu što je vodila do javne konjušnice.

Netko mu je pretražio zavežljaj sa stvarima, ustanovi ondje. Međutim, nije mu ništa nestalo.

Uzme opasač, zakopča ga oko bokova i priveže korice uz bedro. Tada promijeni iz opreznosti metke u bubnju i napuni prazna mjesta u redeniku municijom što ju je kupio u trgovini.

Nakon toga se opet zaputi prema hotelu.

Ušavši u blagovaonicu, potraži slobodno mjesto kraj zida. Ubrzo mu pride konobarica i upitno ga pogleda.

— Dajte mi ono što vam je već pripremljeno — naruči on.
— Ne bih htio čekati.

Ona ode. Čuo ju je kako dovikuje u kuhinju: »Jaja sa šunkom.«

Uto se digne od svog stola jedan čovjek i polako pride Thorneu.

— Ako vam je potreban posao, mogao bih vam pronaći nešto prikladno — reče bez okolišanja.

Bio je to onaj snažni, zdepasti čovjek koji je stajao među gledaocima pred salunom i kojeg je sada sreo već treći put tog dana.

— Kad mi je potreban posao, tražim ga sam — odvrati odbojno Thorne.

— Ah, ovdje je sve drukčije — reče zdepasti i osmehne se kao da se vrlo dobro zabavlja.
— Zar niste to još ustanovili?

Thorne počne motati cigaretu.

— Namjerili ste se na pogrešnog čovjeka — odvrati strpljivo.

Zdepasti odgrize komadić duhana za žvakanje i počne ga zamišljeno žvakati. Sasvim jasno su mu se na licu vidjele misli. Napokon slegne ramenima.

— Možda bi bilo ipak najpametnije da odmah odjašete odavde — prozbori osorno.

Thorne mu se samo izazovno naceri.

— Nije vam ovo San Saba — doda zdepasti. — Možda nećete ovdje imati onakvu sreću kao ondje.

Tim je riječima poprilično uzdrmao Rocka Thornea. Osmjehnuvši se, polako se udaljio.

* * *

Kad mu je konobarica donijela jelo, Thorne je upita tko je onaj čovjek koji je na verandi ustrijelio mladića.

Ona se vidljivo trzne i osvrne kriomice oko sebe.

— Stacey Wilkes, vlasnik ranča »Sedmica« — prošapće napokon.

— A tko je onaj čovjek koji je prije nekoliko trenutaka izišao odavde, onaj preplanuli i zdepasti, s modrom maramom oko vrata?

— Očito ste tek nedavno došli ovamo — zaključí ona. — Dabome, nisam vas još nikada vidjela. Upravo ste doputovali?

Thorne metne kraj šalice s kavom srebrni dolar.

— Taj zdepasti čovjek ponudio mi je posao — objasni. — Međutim, zaboravio mi je spomenuti na kojem posjedu radi. To me veoma zanima.

Konobarica spusti pogled na srebrni dolar. Protrlja grube ruke o kecelju.

— To je Jess Crowly, Wilkesov ortak i predradnik — objasni. — Osim toga, u vrlo je prijateljskim odnosima s gradskim šerifom.

Divno! pomisli ljutito Thorne. Zna što se dogodilo u San Sabi i istodobno je Louov prijatelj.

— Živi li već dugo u ovom kraju?

— Otprilike godinu dana — odgovori ona. — Uložio je hrpu para u »Sedmicu« i postao ortakom i predradnikom.

Uzevši srebrni dolar, hitro ode.

Dok je jeo, Rock Thorne je napeto razmišljao o svemu što je doznao. Napokon mu je, kad se digao, na usnama zatitrao smiješak.

Metne šešir na glavu i ode u predvorje.

Recepcionar se, čim ga je ugledao, uspravi i ljutito mu se obrati.

— Ovdje se uobičajilo da gosti upisuju u knjigu svoje ime.

— Zaista? — odvrati mu mirno Thorne i ode mimo njega prema stepeništu.

Popevši se na prvi kat, odluči pokušati sreću već kod prve sobe. Pokuca. Vrata se otvore dok mu je još ruka bila u zraku. Odmjeri ga pogledom nekakav pogrbljen postariji čovjek u kaubojskoj odjeći.

— Mislio sam da je u ovoj sobi gospođica McClain — promrmlja Thorne.

Starac se prezirno osmjehne.

— A o čemu biste vi razgovarali s gospođicom McClain? — upita.

— Ne znam baš da li se to vas tiče.

— Pustite ga unutra, Ivese — začu se u tom trenutku djevojački glas.

Starac korakne u stranu i pusti Thornea, zatim zatvori vrata i nasloni se leđima na njih.

Thorne se postavi tako da ga je mogao vidjeti.

Kraj prozora je na stolcu za ljuhanje sjedila plavokosa djevojka. Usprkos vrućini u sobi doimala se hladno. Oholo je odmjerila Thornea od glave do pete.

Nije vidio u njenu držanju tugu kakvu je očekivao. Pomisli da joj ustrijeljeni mladić ipak nije brat.

— Zar ste se predomislili što se tiče rada kod ženske? — zapita ona podrugljivo.

To ga spriječi da uljudno skine šešir s glave, kao što je namjeravao. I natjera da izrekne drukčije pitanje nego što je u početku htio.

— Je li vam brat onaj mladić, koji je ustrijeljen na verandi?

— Cijeli grad priča o tom događaju. Kako to da niste već doznali sve? — začudi se ona.

— Nije važno — odvrati on razdražljivo. — Dakle, je li vam on brat ili nije?

— Brat mi je, dabome. Dobro, zbog čega ste došli ovamo?

On je ljutito pogleda.

— Spreman sam raditi kod vas, ako se niste u međuvremenu predomislili.

Očekivao je da će ga ona zajedljivo odbiti. Međutim, umjesto nje odgovori mu stari Ives, naslonjen na vrata.

— Nisu nam potrebni ni kakvi prokleti revolveraši! — progunda.

Thorne problijedi.

— Trenutak samo — umiješa se djevojka. — Namjeravam ga zaposliti, Ivese.

— Ne smijete to učiniti, zaboga! — Ives uzrujano mahne

rukom. — Poludjeli ste od žalosti... treba da se pošteno naspavate prije nego što odlučite o budućnosti. Ako budete još i tada htjeli pošto-poto zaposliti revolveraša, pronaći ću vam nekog. No nipošto neću izabrati njega!

Thorneovo lice ostane bezizražajno.

— A zašto? — upita odrješito djevojka. — Što mu se može prigovoriti?

— Najprije je ubijen Teal — počne Ives objašnjavati nestrpljivo. — Zatim vam je još istog dana stradao brat. Nakon toga se pojavio ovaj čovjek i ponudio vam svoje revolveraške usluge. — Neprijateljski pogleda Thornea. — To je, bogami, sasvim jasno! Ni dijete ne bi nasjelo na takvu prozirnu podvalu.

Ona podigne glavu.

— To su predrasude, Ivese! Puka nagađanja! Recite mi neki pravi razlog...

— Molim vas lijepo! Vidio sam ga, osim svega, kako razgovara s onim prokletim Jessom Crowlyjem. Valjda je to sasvim dovoljan razlog. Zar nije? Ne poznate ga ni vi, ni ja. Međutim, bio je kraj staje kad je ubijen Teal, a to mi je još jedan valjan razlog za sumnju!

Djevojka prodorno pogleda Thornea i digne se sa stolca za ljuhanje.

— Je li istina sve to? — zapita.

— Radi li ovaj čovjek kod vas?

— Radim, naravno — progovori uzrujano Ives. — Dvadeset četiri sata na dan, sedam dana na tjedan!

Djevojka nije odvajala pogled od Thornea.

— Niste mi odgovorili na pitanje — podsjeti ga vrlo odlučno.

— Naravno, istina je! Upravo sam dojahao u grad i htio ostaviti konja u staji. Razgovarao sam u dvorištu konjušnice s konjušarom i upravo mu htio platiti kad je natraške istetuirao iz staje vaš predradnik... i to s nožem u prsima.

— A ono što Ives kaže o Crowlyju?

— I to je istina. Jeo sam u blagovaonici. Tada mi je prišao stolu Crowly i ponudio mi posao.

— Zašto ga niste prihvatili?

— Ma, prihvatio ga je! — uzvikne uzrujano Ives. — Ovaj njegov prijedlog da se zaposli kod nas sastavni je dio tog posla.

Larinda McClain je zelenim očima ocjenjivački promatrala Thornea.

— Nitko ne bi mogao premlatiti Crowlyjeva kauboja i izvući se živ i zdrav kad ne bi bila posrijedi namještaljka! — reče ogorčeno Ives. — Baš to se dogodilo u krčmi. Opkolili su ga ljudi sa »Sedmice«, ali ga ni jedan nije niti taknuo! Zamislite to!

Djevojka je upijala svaku riječ. Napokon se osmijehne oduševljeno.

— Premlatio je jednog Crowlyjeva čovjeka? — izusti. — Izvrsno! Prihvaćam vas. Za jedan ćemo sat krenuti na ranč.

* * *

Ives je pogleda užasnuto i zapanjeno. Htjede reći nešto,

zatim se predomisli, žustro otvori vrata i zalupi ih iza sebe.

Larinda McLain se ne razljuti zbog njegova vladanja. Smješkala se.

— To vam je Ives Tampe — objasni. — Zamijenit će Teala kao predradnika na »Djetelini«. Pretpostavljam da znate zbog čega sam odlučila vas zaposliti kod sebe.

Thorne se nasloni bokom na stol.

— Potpuno vjerujete Tampi?

— zapita.

— Da, vjerujem mu. Usprkos nekim manama, nesumnjivo je pouzdan. Već dvadesetak godina rukovodi skupljanjem stoke.

— Ipak, zacijelo vam je jasno da nije potpuno dorastao zadatku koji ste mu sada namijenili.

Ona duboko udahne zrak. Zatim kimne zamišljeno.

— U koječemu je suviše pošten — reče — a nas očekuje rat. Nipošto ga ne bih htjela izgubiti.

Doimala se vrlo hrabro. Bila je spremna izbijati klin klinom. Uzvratiti istom mjerom bez obzira na žrtve. Stoga su joj bili potrebni ljudi koje neće sputavati nikakve dvojbe ni grižnja savjesti. Smatrajući Rocka Thornea takvim čovjekom, zaposlila ga je kod sebe.

— Kako da vas zovemo? — upita ona, očito očekujući da će čuti neko lažno ime.

— Dakota.

Ona kimne i samozadovoljno se osmijehne zato što joj se potvrdila slutnja da ima posla s odmetnikom.

— Dovedite za pola sata konja pred hotel — reče mu tiho.

Thorne se uspravi i izide.

Predvorje je bilo prazno. Prošavši kroz njega, korakne na verandu, smota cigaretu i uzme jednu od šibica što su mu bile pod vrpcom oko šesira.

Na ulici je previše ljudi koji nemaju nikakva posla, zaključujući.

Zapali šibicu i prenese je cigaretu.

Kad je sišao s verande na ulicu, pogodi ga vrućina poput udarca. U tišini su mu zveckale mamuze.

Iz uličice što je vodila prema konjušnici izide neki čovjek. Netremice ga je promatrao i izazovno mu se kesio, pokazujući žute zube.

Bio je to onaj čovjek s kojim se sukobio izlazeći iz saluna.

Položaj bijaše sasvim jasan. Tu nisu više mogle pomoći nikakve riječi niti ih je Thorne stigao upotrijebiti.

Čovjek hitro spusti ruku prema koricama i povuče revolver. Kad je uperio cijev, iz Thorneova kolta već bljesne plamičak.

Iz prsluka mu na prsima strcne prašina. Posrnuo je i polako se rušio. Kad se ispružio na tlu, progovori iza Thornea neki glas.

— Uzet ću vaše oružje, Thorne!

Rock se skameni kad je začuo svoje prezime iz Louovih usta.

Nagon ga je nagovarao neka se smjesta okrene i otvori vatru. Bježeći već dvije godine, razvio je u sebi nagon samoodržanja kao progonjeni vuk.

Nitko se ne pomakne niti bilo čime pokaže da namjera priteći u pomoć Louu Saffordu.

Thorne shvati što to znači. Htjeli bi da on pokuša pobjeći. Tek tada će se uplesti. Lukavo su se razvrstali na ulici. Dok su čekali što će on učiniti, nekima je bilo lice potpuno bezizražajno, a nekima se vidjela na licu nestrpljivost kao u strvinara koji vrebaju plijen.

Tada spazi jedan zdepast lik kraj brijačnice i odmah nasluti tko mu je pripremio tu klopku: Jess Crowley, čovjek koji zna što se zbilo u San Sabi.

— Izvolite — promrmlja Thorne, okrenuvši se i pruživši Saffordu oružje. Držao je revolver za cijev.

Lou Safford se zapanji. Zagleda se u njega, zabezeknuto zinuvši, a onda pronade napokon riječi:

— A, nećete me nasamariti — reče ljutito. — Bacite oružje!

Thorne ispusti kolt.

Na Saffordovu se licu opet odrazi čuđenje.

— Nevjerojatno! — prostenje. — Bogamu, kukavički uzmićete!

Thorne se osmijehne.

— Za neke je to kukavičluk, a za neke pametan postupak — odvratilo mirno.

Gradskom se šerifu uvuče u dušu sumnjičavost.

— Ne razumijem ovo, Dakota — promrmlja. — Dobro znate što vas čeka...

Thorne se nakesi.

— San Saba je daleko.

— Ali Oro Blanco nije, budalo! — reče Lou Safford odrješito. — U velikom ste škripcu.

Zar mislite da on nije imao ni kakvih prijatelja? Ovdje će vam se suditi po kratkom postupku!

— Zar zato što sam se branio? On je već izvukao oružje iz korica kad sam ja...

— Zaboga, tko govori o njemu? — progunda Safford. — Govorim o čovjeku kojeg su pronašli pod vašim krevetom! O Crowlyjevu ortaku... Staceyju Wilkesu!

IV

Sunce je na zalasku sjalo Thorneu baš u lice i prelilo mu ga rumenilom. Iznenada puhnuvši, povjetarac podigne neki papirić i odnese ga niz ulicu. Svi su ukočeno stajali i napeto promatrali Thornea.

— Što je radio Wilkes pod mojim krevetom? — upita on, kao da još ništa ne shvaća.

— Zaboga — prostenje Safford — on je mrtav. Ubijen nožem!

Thorne pogleda prema Jessu Crowlyju.

Kad je Teal poginuo, nesumnjivo je Crowly bio negdje blizu konjušnice. Hoće li on nakon Wilkesove smrti biti vlasnik cijelog ranča „Sedmice“?

— Čini mi se da vas je netko prevario, Safforde — reče odlučno Thorne.

Lou Safford zatrese glavom.

— Nije, časni gospodine Dakota Thorne. Wilkes je znao da ste ubili onog šerifa u San Sabi. Zbog toga ste ga htjeli ušutkati. Ipak, bilo je prekasno. Wilkes mi je to već ispričao.

Thorne je već naslutio kakva je igra posrijedi. Sudeći prema svemu, Crowly i Safford su se uortačili kako bi se dokopali zemlje. Zbog toga su već stradali Teal, predradnik s „Djeteline“, i Crowlyjev ortak Wilkes. Sada je na redu on, Thorne, zato što je prihvatio posao kod Larinde McClain. Crowly je nekako doznao, tko zna kako, što se dogodilo u San Sabi, pa sada hoće iskoristiti tu okolnost i prišiti mu Wilkesove umerstvo.

Razmišljajući o svemu tom, Rock Thorne je gledao oko sebe.

Jedan je Crowlyjev čovjek stajao na hotelskoj verandi, dvojica bijahu na stepenicama pred trgovinama, Jess Crowly je vrebao kraj brijačnice, a i pred salunom su čekala dvojica.

Jedino na ulazu u uličicu što je vodila do konjušnice nije vidio nikoga. Bila je udaljena samo nekoliko metara od njega.

Znao je da je baš ta uličica mamac. Očekuju da potrči prema njoj i da tada otvore vatru na njega iz sedam revolversa. Njihov bi postupak bio zakonski potpuno opravdan. Ubili bi ubojicu pri pokušaju bijega, odmetnika za kojim se traga već dvije godine.

— Zar nećete odustati od ove lakrdije, Lou? — zapita Thorne.

— Do vraga, Thorne, ja nosim zvijezdu — odbrusi ljutito Safford. — Ne mogu se cjenkati s odmetnicima i popuštati im.

Thorne mu se kiselo nasmiješi.

– To su velike riječi, Lou, ali nema u njima, na žalost, ni malo istine. Ti si običan kojot. Kesiš zube samo zato što si među vukovima. No, nikada nećeš postati pravi vuk. Kad prigusti, šmugnut ćeš u grmlje... a prigustit će, možeš mi vjerovati, Lou! Kad me netko nastoji uhvatiti u klopku, to se ne može dobro završiti.

– Dokle ćete ga puštati da laje, šerife? – dovikne jedan od dvojice pred trgovinom. – Sprašite mu metak u glavu, i gotovo.

Međutim, bivši kockar Lou Safford nije se htio tako ras-krinkati pred svima, te je jedino ta okolnost davala Thorneu neke nade da će se ipak izvući iz stupice.

– Hajdemo u zatvor, Dakota – progunda razdražljivo Lou, izbjegavajući Crowlyjev pogled. – Kreni!

* * *

Thorne i Lou Safford približiše se upravo trgovini kad je iz jedne uličice pred njima izjahala plavooka Meksikanka. Thorne i ne trepne. Ne pokaže ničime svoje iznenađenje.

Skliznuvši sa sedla, djevojka nehajno prebaci uzde preko prečke za vezanje, zatim se popne stepenicama i uđe u kuću.

Konj bijaše svijetlosmede boje, dugačkih nogu, visok i snažan. Doimao se neobično izdržljivo. Thorne nije to samo naslućivao nego je i znao. Naime, bio je to njegov vlastiti konj. Vidio je, osim toga, iza sedla svoj zavežljaj.

Nikako nije mogla biti riječ o pukom slučaju. Nesumnjivo je sve to pripremljeno.

Je li i to nekakva klopka, predviđena ako prva ne uspije?

Promatrao je krajičkom oka Loua Safforda. Činilo se kao da se gradski šerif i ne obazire na konja. Duboko se zamislio... nesumnjivo je ogorčeno razmišljao o tom kako se, budući da mu se nije posrećila zamisao o stupici, osramotio pred Crowlyjevom družinom.

U međuvremenu je Crowly napustio svoje mjesto kraj brijačnice i nije ga bilo nigdje na vidiku. Ostali su krenuli za Saffordom, na nekoliko metara udaljenosti, i to nipošto nije bila bezazlena šetnja.

Znajući da mu je Saffordov revolver uperen u leđa, Thorne je ponovo razmišljao o svojim mogućnostima.

Možda su mu uistinu podmetnuli konja kako bi ga naveli na bijeg. Možda je to vrlo lukav potez. Lou Safford ga se želi što prije riješiti, ali tako da ne bude sumnjiv nikomu.

Bez sumnje, ponajčešće se čovjek ne smije pouzdavati u sreću, mislio je Thorne. S druge strane, katkad mora zanemariti oprez i osloniti se samo na sreću. Činilo mu se da je upravo sada takav trenutak.

Preći će samo tri metra od konja.

Koraćao je objesivši glavu i pogurivši se, doimajući se tako kao da se pomirio sa svojom zlom sudbinom.

Sunce je obasjavalo još samo krovove. Uskoro će se smračiti.

Već gotovo stigoše do konja. Sada ili nikada!

Iznenada zastenjavši, Thorne se sruši na ruke i koljena.

Prestrašeno opsovavši, Lou Safford se spotakne o njega, posrne i padne. Thorne mu istrigne revolver iz šake i udari ga njegovom cijevi po glavi. Hitro se okrenuvši na koljenima, opali dvaput.

Protivnici iza njega rasprše se. Jedan se, pogoden u nogu, sruši i ostane nepomično ležati, kao da je mrtav, jer mu je odmah prisjela ta igra.

Thorne skoči prema konju, zgrabi uzde i munjevito se popne u sedlo.

Dorat smjesta jurne. Protivnici otvoriše ubrzanu paljbu, te su meci fijukali oko Thornea. On skrene u prvu uličicu. Pucanje i kletve iza njega predaše kao odrezani. Jašući u galopu, osjećao je kako mu zrak hladi obraze.

U svitanje je ujahao u dvorište ranča Larinde McClain.

V

Ives Tampa ustane sa stolca na verandi i pride ogradi, napola podigavši pušku. Nije tajio da pridošlicu ne smatra dobrodošlim.

— Okrenite konja i odjašite s ranča — zatraži. — Vratite se tamo odakle ste došli.

Thorne se nasloni objema rukama na jabuku sedla.

— Vrlo ste jasno čuli da sam dobio posao na ovom posjedu — odvrati.

— Kod nas nema posla za odmetnike — odbrusi mu

Tampa. — Okrenite se i odjašite. Otidite na »Sedmicu« kamo i pripadate.

Uto se otvore vrata i na verandu korakne Larinda McClain. Iznenadeno zastane kad je ugledala Thornea.

— Mislila sam da ste u zatvoru...

— Nadam se da se niste razočarali spazivši me ovdje — odvrati joj Thorne.

Ocjenjivački ga je promatrala.

— Upišite ga na popis ljudi kao Dakotu — obrati se tada Tampa. — Skupljat će kod nas odlutala goveda i tragati za kradljivcima stoke.

— Ako prihvaćate njega, onda biste mogli odmah zaposliti kod nas i Jessa Crowlyja — promrmlja ljutito stari Ives Tampa.

— Hm, možda ta zamisao nije ni loša — reče mu ona mirno.

— Zaboga, mućnite malo glavom! On je uhoda! Rekao sam vam već. Nitko ne može nekažnjeno premlatiti Crowlyjeva čovjeka. Sve je to podvala!

— Kako bi podvala bila što uvjerljivija, čak sam ga i ustrijelio — progunda kiselo Thorne.

Ives Tampa kao da nije to smatrao spomena vrijednim. Ne reče baš ništa.

— Upišite Dakotu u popis naših ljudi — ponovi Larinda.

Stari se predradnik zajapuri.

— Tako mi svega, njemu neću povjeriti baš nikakav posao.

— Povjerit ću mu ga ja — odvrati ona hladno. — Dobivat će naredjenja izravno od mene.

– Uvjeravam vas, on želi zlo ovom ranču. Upropastit će ga!

– Brinite se o pašnjacima i stoci, Ivese – naredi ona – a obranu ranča prepustite meni.

Pogleda Thornea i osmijehne mu se.

– Hajdemo u moju radnu sobu, Dakota. Htjela bih razgovarati s vama.

* * *

Kad je popustila vrućina, Thorne izide iz spavaonice i osvježi se vodom na crpki. Potom, ode u kuhinju i dobije hladnog pečenja i kruha. Zamišljeno je žvakao.

Nije se iznenadio što se Lou Safford nije pojavio na ranču. Safford radije postavlja klopke nego otvoreno napada. Pripremljena mu igra nije pošla za rukom i nesumnjivo je izgubio ugled u očima Crowlyjeve družine, ali to ga ne može uzdrmati niti natjerati na brzopletošću. Strpljivo će čekati novu povoljnu priliku.

Sudeći prema svemu, pravi je pokretač zlodjela u ovom kraju Jess Crowly. Osim toga, on zna što se zbilo u San Sabi. Dokazao je to svojim riječima u hotelskoj blagovaonici. Samo, odakle mu je to poznato? Tko je on?

Naslonjen na ogradu obora, Ives Tampa je gledao Thornea kako hvata lasom svog konja. Kao prvi posao povjerila je Larinda Thorneu onaj zadatak koji Teal nije više stigao obaviti: trebalo je da otjera ovce s njena pašnjaka.

Ives Tampa je ukočeno gledao za njim i kad je on već izjahao iz dvorišta.

Thorne je jahao na jugozapad. Ovce su negdje ondje na rubu pašnjaka.

Znao je da se ovčari inače rijetko zalijeću u područje na kojem su goveda. Po svoj prilici ih je doveo ovamo Wilkes kako bi naudio »Djetelinu«. Wilkes je, doduše, sada mrtav, no njegovo će djelo nastaviti Crowly. Tko zna, možda je Crowly od početka imao svoje prste u toj spletki.

Počeo se spuštati suton. Svuda je uokolo bilo vrlo tiho. Kraj se postepeno mijenjao. Ravnu su preriju zamijenili valoviti brežuljci između kojih su se protezali suha riječna korita.

Izlazeći iz jednog takvog korita, Thorne ugleda daleku treperavu logorsku vatru.

– Stanite! – u istom mu času naredi strogo djevojački glas.

On odmah povuče uzde. Oči mu se rašire od iznenađenja.

– Mora se priznati – reče zadivljeno se osmijehnuvši – vi stalno putujete. Selite se s jednog mjesta na drugo.

Gledao je plavooku Meksikanku. Nije mu uzvratila osmijehom.

Ovaj put je imala na sebi tra-perice Nogaviće je ugurala u niske čizme. Nosila je vunenu mušku košulju. Doimala se iznenađeno kao i on.

– Dovedi ste mi konja i veoma mi pomogli – nastavi on. – Htio bih vam zahvaliti.

– Kamo jašeš? – prekine ga ona. – Zašto si došao ovamo?

– Vjerojatno postoji neki važan razlog zbog kojeg si mu puškom zakrčila put.

– Nisam ti zakrčila put. Loveći zečeve, začula sam tvog konja i iz opreza zadržala pušku u ruci.

Thorne kimne. Nesumnjivo ima razloga za opreznost, pomisli.

– Zovem se Dakota – reče.

– Vječno ću se sjećati tvoje dobrote. Mogu li ti učiniti kakvu uslugu?

– Vрати se žutokosoј koja te poslala – odgovori ona odmah. – Ovdje nema ničega što bi joj moglo smetati.

– Ničega? Baš ničega, djevojko?

– Zovem se Panchita. Ovdje nema ničega što bi je se ticalo.

– Ima ovaca – odvrati Thorne i zapazi da je naglo udahнула zrak.

– Zar su ovce nanijele bilo kakvu štetu žutokosoј?

– Još nisu, ali će svakako nastati šteta. Uostalom, goveda su se prva pojavila ovdje, Panchita. U cijelom se ovom kraju uzgajaju samo goveda, pa će tako i ostati. Tvoje se ovce moraju povući s pašnjaka.

– Ovce nisu moje. Pripadaju stricu.

Činilo se kao da, u sve gušćem mraku, logorska vatra sjaji jače nego prije. Djevojka je neko vrijeme šutjela, a onda ga pozove neka pođe s njom.

– Porazgovaraj sa stricem – predloži mu.

Okrene se i pođe. Thorne povede za njom konja. Penjali su se kroz suho riječno korito. Kroz noć dopre povik, i djevojka odgovori na nj.

Ovčari nisu nespremni, pomisli Thorne. Međutim, ako ova djevojka pripada njima, što li je radila u Tucsonu? Osim toga, vrlo dobro zna engleski. Ne izražava se priprosto.

Imao je dojam da je obavlja nekakva tajna.

Oprezno ulazeći za njom u logor, tražio je pogledom u noći skrivenе puščane cijevi. Djevojka baci nekoliko grana u vatru, koja odmah zapucketa i sune uvis.

– Šašavice! – dovikne iz tame ljutit glas. – Zar nas hoćeš sve upropastiti takvom velikom vatrom?

– Izidi iz skrovišta, striče Felixe – odgovori ona. – Treba da popričaš s ovim čovjekom.

– Ne mogu se baš dobro sporazumjeti na engleskom jeziku. Zar je došao zbog ovaca?

– Da. Objasni mu zašto si dotjerao ovce ovamo.

– Iz mraka došepa nizak starac. Nalikovao je, u prljavoј bijeloј odjeći, na patuljka i nipošto se nije doimao borbeno. Nikako se nije moglo zamisliti da bi on mogao imati nekakvu važnu ulogu u bitki oko prava na pašnjak. Thorne se pitao zašto je „Sedmica“ izabrala baš njega.

– Onda, zbog čega si dotjerao ovamo ovce? – upita.

– Zbog paše – odgovori prostodušno stari Meksikanac.

– Da, naravno. Međutim, tko ti je rekao da ćeš ovdje naći pašnjak za svoje ovce? Nesumnjivo ti to nisu natuknuli McClainovi.

Starcu bljesnu oči.

– Sačuvaj bože! Ne bih učinio ništa što bi mu predložili ti otimači. Dotjerao sam ovce ovamo zato što je ovo zemlja mojih predaka. Uvijek je pripadala našem rodu dok nam je nisu oteli ti pljačkaši.

Thorneu je sada bilo sve već mnogo jasnije. Družina sa »Sedmice«¹ dovukla je starca ovamo zbog njegove mržnje prema McClainovima. Potreban im je netko komu će moći prišiti Tealovo ubojstvo i druga pripremljena zlodjela, netko tko ima uvjerljiv razlog za bezobzirnu borbu protiv McClainovih.

– Vjerujem ti – prozbori Thorne. – No, ova zemlja više ne pripada tvom rodu. Ovdje su sada goveda.

Starac se zabrinuto okrene prema djevojci.

– Što hoće od nas? Što namjerava učiniti s mojim ovicama? Zašto je došao, Panchita?

– Poslala ga je žutokosa – objasni mu ona. – Veli da moramo ovce otjerati odavde.

– A, ne! Nećemo! Niti govora! – uzvikne gnjevno starac. Strese glavom, uzrujano mašući podignutim kvrgavim prutom.

Slijedila je bujica španjolskih riječi.

– Ovce ne mogu ostati ovdje, prijatelju – napomene strpljivo Thorne. – Ova je zemlja namijenjena govedima, pa za ovce nema mjesta. Moraš ih otjerati, shvati to, čovječe!

Opet mu odgovori bujica riječi. Nije baš ništa razumio.

– Reci mu neka govori sporije – obrati se on plavookoj djevojci.

Ona ga poslušala, pa starac ponovi svoje tumačenje.

– Veli da... – započne Panchita.

– Da, razumio sam – prekinu ga Thorne. – No, vara se. Ni ono što mu je kazao gradski šerif ne daje mu pravo da ostane ovdje. Lou Safford ne može raspolagati ovom zemljom. Ona pripada McClainovima. Objasni mu to. Reci mu da mu je gradski šerif lagao i da mu neće pomoći. Svakako treba da ovca otjera odavde.

– Neću! – uzvikne starac, očito razumiješ sve. Srdito pogleda Thornea. – Niti govora!

– Nema pravo na pašnjak – reče Thorne djevojci. – Utuvi mu to u glavu. Na žalost ovce moraju nestati odavde. Lou Safford mu je lagao samo zato da bi stvorio teškoće McClainovima. Njegovo dopuštenje da ovce pasu na ovom pašnjaku nema baš nikakvu važnost. Treba da nestanu odavde i...

– Neću ustuknuti niti pedalj, niti centimetar! – bjesnio je starac.

– Pametnije vam je da sami otjerate ovce – nagovarao je Thorne djevojku. – Budu li ih tjerali kauboji, loše ćete proći. Izgubit ćete mnogo ovaca.

– Ali ne možemo ih otjerati – uzvikne djevojka. – Stric Felix je ostao bez ljudi... nema više niti jednog jedinog čovjeka! Teal im je svima utjerao strah u kosti, pa su se razbjegli!

– Možete unajmiti ljude u gradu – predloži Thorne. – Znaju da im se neće ništa dogoditi ako budu tjerali ovce

odavde. Koliko vam je vremena potrebno?

Na starčevu se licu odmah odrazi lukavost.

— Dva tjedna — odgovori on. Thorne zatrese glavom.

— Tri dana — odredi.

Felix opsuje i počne opet razjareno mahati prutom.

No Thorne ostane pri svojoj odluci. Nije im mogao produžiti rok. Na »Djetelini« će svi postati nestrpljivi i mogli bi primijeniti silu.

— Ne otjerate li ovce za tri dana, doći će kauboji s »Djeteline« i pobiti vam mnoge. Ja neću sudjelovati pri tom, no neću ih moći ni spriječiti. Iskreno vam se ispričavam oboma.

* * *

Tek kad je odjahao, Thorne se sjeti da nije ni čuo ovce. Lukavi se starac, dakle, ulogorio daleko od stada kako bi logorskom vatrom prevario one koji bi mu htjeli noću uništiti stado.

Thorne se sjeti kako je upadljivo reagirao Lou Safford kad ga je upitao da li se nedavno počeo baviti ovčarstvom. Uložio Lou novac u ovce ili ne, nesumnjivo je već da se upleo u spletku »Sedmice« protiv »Djeteline« dublje nego što bi smio kao gradski šerif. Međutim, nakon onog što je ispričao stari Meksikanac, moglo bi mu se stati na žulj.

Začuvši topot kopita iz pravca logora, Thorne sjaše i odvede konja u grmlje kraj puta. Položi mu šaku na nozdrve i prička.

Topot se čuo sve jasnije. Uto izrone iz mraka, kao prikaze,

konj i jahač. Razabravši vitak lik u sedlu, Thorne spozna da je riječ o djevojci.

Kamo li se zaputila? U grad kako bi unajmila ljude? Ili su mu lagali, pa pastiri nisu ni pobjegli? Možda im ona nosi vijest?

Odluči je pratiti neko vrijeme.

Upravo kad je gurnuo nogu u stremen i htio se podići u sedlo, bljesne u noći plamičak iz cijevi.

Dorat se odmah propne. Držeći se čvrsto za jabuku sedla, Thorne uzjaše, nagne se naprijed i podbode konja.

Opali dvaput tamo odakle je sijevnuo plamen iz cijevi. Jahač je kroz grmlje duž puta. Skriveni strijelac nije više ispalio ni jedan hitac i pritajio se.

Udaljivši se jedan kilometar, Thorne se vrati na put. Dobro je predvidio što će se dogoditi.

Strijelac je pomislio da je on prestrašeno pobjegao i sada je mirno jahao puteljkom kući.

— Stoj! — vikne Thorne i izjaše iz zaklona.

Jahač ga odmah posluša. Zacijelo je naslutio da mu je u ruci uperen revolver. Sjedio je na konju ukočen kao kip.

— Imate neke vrlo nezgodne navike, Tampa — progovori Thorne prepoznavši ga — i morat ću vas odviknuti od njih. Ovako ili onako!

— Nestanite iz ovog kraja dok još možete — odvrati mu Ives Tampa.

— Znači li to da se nadate boljoj sreći u sljedećoj zasjedi?

— Pih, skitnico! Kad se budem htio obračunati s tobom, neću te napasti iz zasjede. O

čemu si tako dugo razgovarao s onim Meksikancem i djevojkom?

— Dakle, priznaješ da me uhodiš, Ivese. Dat ću ti jedan koristan savjet: Kad želiš ustrijeliti nekoga iz zasjede, ne čekaj mrak!

— Da sam te htio ubiti, bio bi sada mrtav, vjeruj mi! — uzvikne uzrujano predradnik.

— Drugim riječima, htio si me samo malo prestrašiti, ha?

— Lijepo sam te upozorio. Poslušaj me i nestani! Na »Djetelini« nema mjesta za nas obojicu.

— Slušaj, Tampa, vjerujem ti. Pa ipak, ako još jednom uperiš u mene oružje, završit ćeš pod zemljom, otvoreno ti velim!

* * *

Pričekavši dok se topot Tampina konja nije potpuno izgubio, Thorne odjaše zaobilazno na ranč. Kad je dojahao, nije se pojavio nitko. U oboru nije bilo Tampina konja.

Skinuvši sedlo s dorata, smota cigaretu i zamisli se.

Gdje li je Tampa tako dugo? Pripadaju li ovce doista starom Felixu ili su one, možda, Saffordove? Uostalom, gdje su?

Zapravo, nema smisla lutati usred noći kroz nepoznat kraj i tražiti ovce. One i nisu osobito važne. Kudikamo je važnije pronaći protivnika i uznemiriti ga. To je njegov pravi zadatak na ovom ranču.

Ugasi opušak zgnječivši ga o stup ograde, uzme laso i uđe u obor. Premda su konji odmah pobjegli na drugu stranu, ipak je uhvatio kulaša koji mu je zapeo za oko.

Osedla ga i odjaše iz dvorišta.

Zaputi se u grad. Htio je da mu Lou Safford položi račune i ispriča zašto je jednog starca namamio lažima da dotjera svoje ovce na pašnjak koji mu ne pripada.

Razmišljao je i o crvenkastom drvenom gumbu što ga je pronašao u staji. Čiji je on? Panchitin? Felixov? Možda. Pa ipak, nije mogao zamisliti da bi njihov bio i nož u Tealovim prsima.

Doduše, Panchita se već jednom branila nožem od napasnika. Sudeći prema svemu, Teal nije ubijen u samoobrani, već je riječ o podmuklom ubojstvu.

VI

Lou Safford se uspravi za pisaćim stolom kad mu se pred uredom zaustavio neki konj. Škripalo je sedlo dok se jahač spuštao s njega. Potom se začuše teški koraci na verandi. Sve bliži.

Žurno otvori ladicu u koju je spremio kolt.

Otvore se vrata. Na pragu je stajao Ives Tampa.

— Kako ste, Ivese? Safford prozbori uljudno premda bezizražajna lica. — Lijepo je veče, zar ne?

Tampa samo zagunda. Uđe i zatvori iza sebe vrata.

— Uzmiste stolicu i sjednite — ponudi mu prijazno Safford.

— Kako poslovi na ranču? Kako gospodica McClain? Ne mogu vam reći koliko sam se užasn timer zbog pucnjave koja je

njena brata stajala života. Svakako bih bio strpao Wilkesa u zatvor da ga nije već Thorne usmrtio nožem.

— Baš zbog Thornea sam i došao ovamo, Safforde — progovori Tampa. — Larinda ga je zaposlila na ranču.

Odmah je zainteresirao Safforda.

— Zar hoćete reći da je on sada na »Djetelini«? Je li moguće?

— Da, baš to hoću reći. — U Tampinim očima bljesne mržnja. — Slutio sam da će vas to zanimati.

Razmišljajući o tom otkriću, bivši je kockar tiho bubnjao prstima po stolu. Pitao se što je Tampu dovelo k njemu. Nesumnjivo nije posrijedi želja da mu učini uslugu. Možda se on boji da će ga Thorne istisnuti? Može li se iz svega toga izvući kakva korist za »Sedmicu« ili Safforda osobno?

— Ne namjeravate se valjda zaposliti na nekom drugom ranču?

— Odakle vam takva glupa pomisao? — odvratila osorno Tampa.

Safford slegne ramenima.

— Gospodica McClain nije nikako smjela zaposliti kod sebe odmetnika — promrmlja.

— To neće dobro završiti za nju. — Strese glavom. — Zlodjelo se ne može ispraviti zlodjelom, to je sasvim jasno...

— Sve se još može lako srediti — prekine ga nestrpljivo Tampa. — Okupite ljude za potjeru i šćepajte ga!

— Izvan grada nemam nikakvih ovlaštenja — podsjeti ga Safford.

— To vam nije nikada smetalo ako ste uistinu htjeli poduzeti nešto! — izdere se Tampa na njega ljutito.

Safford slegne ramenima i osmijehne se.

— To se mijenja od slučaja do slučaja — odvratila pomirljivo. — Treba da još razmislim. Hoćete li ostati neko vrijeme u gradu?

— Nisam namjeravao. Ako zaista želite uhvatiti tog odmetnika, onda smjesta poduzmite nešto. Dok još nije prekasno, razumijete?

Safford htjede reći nešto, ali se naglo otvoriše uredska vrata i došepa unutra škiljav čovjek. Šepao je zbog skvrčena stopala. Zvao se Cibecue. Pročuo se kao revolveraš, te ga je Crowly nedavno pridobio za svoju družinu.

Safford ga je u duši mrzio, jer se uvijek osjećao nelagodno u njegovoj blizini. Baš njega mu je Crowly dodijelio kao pomoćnika kad je Thorne uspio onako spretno pobjeći iz klopke.

— Cibecue — progovori Safford, jedva obuzdavajući srdžbu — ne bi bilo loše da ponekad pokucate prije nego što uđete. Vidjet ćete, to je vrlo zgodno. Dobro, što želite?

Do sada gledajući ocjenivački Tampu, Cibecue se napokon okrene prema Saffordu.

— Zaboravili ste mi dati li-menu značku — promrmlja i pakosno se naceri. Pogleda opet Tampu. — Tko je ovaj čovjek? — upita.

Lou Safford otvori ladicu i dobaci mu sjajnu zvijezdu.

– Evo vam. Kad budete izlazili, zatvorite za sobom vrata, razumijete?

Cibecue se resko nasmije.

– Ne idem još – odvrati. – Tko je ovaj čovjek? Ives Tampa, ha?

– Da! – drekne Tampa. – A sada, tornjajte se odavde!

Cibecue se zadovoljno nakesi.

– Dakle, to je uistinu Ives Tampa? – Približi mu se malo.

– Vrlo sam ponosan što sam vas upoznao. Hej, kakva vam je to čudna mrlja na šeširu?

Ives Tampa ljutito skine šešir, a Cibecue munjevito izvuče revolver iz korica. Već u sljedećem ga trenu udari hladnom cijevi po glavi.

– Lijepo sam ga šćepao, zar ne? Jess ne očekuje da ćemo mu već danas dovesti Tampu. Što ću sada s njim?

– Ne može ostati ovdje – odgovori kiselo Safford.

– Metnite ga na konja i odvedite na ranč.

– Na »Djetelinu«?

– Ma, ne, do vraga! Na »Sedmicu«, razumije se. Pripazite da vas nitko ne vidi. Je li vam potrebna pomoć?

– Koješta! – izusti prezirno škiljavi Cibecue. Spusti revolver u korice.

Safford uzme svoj šešir. Na jednom mu se žurilo iz ureda. Nipošto nije htio da ga netko vidi s onesviještenim Tampom.

– Dobro, onda ću obavijestiti Jessa – promrmlja uznemireno.

Obriše laktom šešir i metne ga na brižljivo počešljanu žutu kosu. Gurnuvši kolt u korice pod pazuhom i zakopčavši ka-

put, posegne za kožnatim rukavicama.

– Izgledate baš kao pravi kicoš – naruga se Cibecue, pljune u šake i bez ikakve velike muke podigne onesviještenoga na rame.

– U redu – odvrati Safford – no ja ću tako izgledati i kad vi već budete odavno u grobu.

* * *

Kad je vjerujući da ga nije nitko opazio Rock Thorne ušao u ured gradskog šerifa, nije unutra zatekao nikoga.

Budući da je gorjela petrolejka, pomislio je da će se Lou Safford uskoro vratiti. Međutim, nije mogao čekati u uredu, jer na prozoru nisu bili zatvoreni kapci. Nije ih smio zatvoriti. Možda bi Safford zapazio promjenu i odmah naslutio opasnost.

Htjede se okrenuti prema stražnjim vratima kadli mu nešto zape za oko.

Pod pisaćim je stolom ležao izlizan šešir s izbljedjelom vrpcom. Bez sumnje, nitko ga nije namjerno metnuo ondje. Nekako se otkotrljao pod stol i poslije izmaknuo pažnji.

Vidio je već negdje taj šešir. Pripada Ivesu Tampi, sjeti se tada.

Pride stolu i sagne se kako bi ga podigao s poda. U tom času odjekne kroz noć prodorni djevojački povik.

Smjesta se bacio na pod. Istodobno se rasprsnuo iza njega prozor. Ulicom odjekne ubrzana revolverska paljba.

VII

Na bočnoj se strani stola pojave rupe. Saffordov kišni ogrtač, koji je visio na zidu, padne na pod.

Uto zagrm i Thorneov revolver. Rasprsne se svjetiljka. Ured ispuni tama.

Vani su se prym revolveru pridružili još neki.

Priljubivši se uz pod, Thorne se okretao na trbuhu dok nije ugledao pred sobom prozor. Spazi vani plamičke što su sijevali poput munji. Hladan mu je noćni zrak milovao lice.

Napokon, kad je Safford povišenim, ljutitim glasom naredio neka se prekine paljba, prestade divlja pucnjava.

Thorne je čuo Safforda kako traži od svojih ljudi da navale na ured.

Žurno otpuže do vrata, opipa ih i pronade zasun. Gurne ga. Nipošto ne smije dopustiti napadačima da ga uhvate u unakrsnu vatru.

Nasumce ispalivši nekoliko metaka kroz prozor, postigne ono što je i htio. Čuo je kako se žurni koraci, približavajući se sa svih strana vratima, ponovo udaljuju.

Safford je opet izvikivao naredbe.

Iako ovaj put nije mogao razumjeti riječi, Thorne je znao što smišlja bivši kockar.

Napadači treba da provale unutra kroz stražnja vrata i istjeraju ga kroz razbijeni prozor. A pred prozorom vrebaju, naravno, drugi i izrešetat će ga čim se pokaže.

Lukav plan, mislio je. Svakako bi urodio plodom kad bi

on dopustio da ga istjeraju kroz prozor ili prednja vrata. To mu nije ni nakraj pameti.

Otpuže natrag i zaustavi se kad je dodirnuo čizmama zid na drugoj strani prostorije.

Još su kroz prozor zujali meci i udarali u zid u čijem je podnožju on ležao. Tek kad su se bučno otvorila stražnja vrata i prodrli unutra vičući, utihnula je pucnjava. Vika bijaše znak da treba prekinuti paljbu, jer su meci mogli ugroziti i saveznike u uredu.

Thorne se uspravi i priljubi uza zid. Uto se otvore širom i unutrašnja uredska vrata, te uskoči unutra nekoliko ljudi.

— Eno ga! — uzvikne jedan od njih i otvori vatru. Zapucaše i ostali revolveri... među njima i Thorneov.

Svi su pucali u ugao kraj prozora, gdje je pao na pod Saffordov kišni ogrtač. Stekli su dojam da se ondje šćućurio protivnik, tražeći zaklon od metaka što su fijukali kroz prozor.

Thorne je smatrao da će se najlakše izvući ako se bude u mraku vladao tako kao da pripada njihovoj skupini. Zasada mu je to pošlo za rukom, ali je znao da varka neće moći dugo potrajati.

Iako su Crowlyjevi ljudi vjerovali da su ga izrešetali, ipak su držali u rukama uperene revolvere dok su se približavali uglu.

Thorne je već šmugnuo u kratak hodnik i stigao do stražnjih vrata kad je jedan od njih zapalio šibicu.

Budući da je ured bio na kraju ulice na rubu grada,

Thorne je ostavio konja u obližnjoj šikari. Sada je potrčao prema njemu kao da se utrkuje s nekime.

Ulicom odjekne povik. Lou Safford mu je odrješito vikao neka stane. Odmah bljesnuše u tami plamićci i zazujaše meci.

Pogurivši se, Thorne utrči u šikaru.

Iz ureda se začu bijesna dernjava kad su napadači otkrili prijevaru. Safford im dovikne da je Thorne pobjegao i gnjevno ih opsuje.

Thorne zgrabi uzde i skoči u sedlo dok je oko njega tanad otkidala grančice.

Htjede podbosti konja, a onda se zaustavi. Ponovo se začuo onaj djevojački glas koji ga je upozorio, sada vrištav i prestrašen.

Bio je to Panchitin glas, znao je. Napeto osluhne kako bi ustanovio odakle dopire.

Teško ga je čuo usred bijesnih psovki, hitaca i lomljenja grana oko sebe.

Činilo mu se da se glas čuje negdje iz šikare što je počinjala na toj strani grada. Stekao je dojam da ona trči, i to sve dublje u divljinu u kojoj ima samo pijeska i grmlja.

Napokon podbode konja, a kulaš, koji se također nije osjećao baš najugodnije, jurne kao strijela.

Odjekne uzbunjen povik, te revolveri odmah zapucaše žešće. Međutim, mala je mogućnost da pogode cilj ako gađaju prema sluhu. Pucnjava uskoro prestane, jer se Thorne već previše udaljio.

Uhvativši uzde zubima, on počne puniti kolt. Koso s lijeve

strane razabere neki nejasan lik. Odmah skrene prema njemu.

Dočeka ga bljesak iz cijevi i nešto mu trzne bluzu.

Uto počne lik teturati lijevo i desno i pri tom se razdvoji nadvoje. Očito je djevojku sustigao neki progonitelj, te ga je ona sada pokušavala omesti pri pucanju na Thornea.

Ocijenivši situaciju, Thorne skoči s konja. Progonitelj se otrgne od djevojke, baci je na zemlju i podigne revolver.

Posegnuvši u istom času prema koricama, Thorne zaprepašteno ustanovi da su prazne.

Baci se u stranu. O protivniku je boku sijevnuo plamićak. Osjeti zračnu struju kad je mimo njega fijuknuo metak i očajnički se otkotrlja prema neznancu.

Opet mu bljesne u susret plamen iz cijevi. I taj ga metak promaši. Kotrljao se vrlo brzo, a progonitelj ga u mraku nije mogao jasno razaznati. Prije nego što je mogao odjeknuti nov hitac, Thorne mu nalēti na noge i sruši se na leđa.

Nije mogao vidjeti tko mu je protivnik. Uspio je otkriti samo da je riječ o čovjeku debelih, mišićavih nogu i snažnih ramena i da ima na glavi širok klopav šešir, privezan uzicom ispod brade.

Čovjek se otkotrlja u stranu, podigne se na lakat, zatim na koljeno i već u idućem se trenu nade na nogama. Više mu nije ništa svjetlucalo u ruci. Zapzivši to, Thorne zadovoljno zagunda.

Naletješe jedan na drugog.

Neznanac dobro podnese Thorneov snažan udarac šakom, samo kmrkne, strese se i ponovo navali. Očeše ljevicom Thorneu uho. Imajući dojam da mu je šaka otrgnula uho, Thorne zaustavi stegnom koljeno koje ga je htjelo udariti između nogu. Uvidio je već da se upustio u nešto što bi moglo loše završiti za njega.

Ustukne korak-dva dok se sve vrtjelo oko njega i uspije u posljednji čas trznuvši glavu natrag izbjеći opasnu desnicu.

Tada prijede u napad. Pogodi protivnika u glavu, ali ga istodobno udari koščato koljeno između nogu tako da mu je kroz cijelo tijelo sijevnula nepodnošljiva bol. Skvrčio se, a neznanac ga je obasuo udarcima sa svih strana. Koliko god hitar i spretan na nogama, nije ih mogao izbjеći.

Osjećao je da je već i te kako uzdrman. Kroz crvenkastu je maglicu vidio iskešene bijele zube. Neznanac se zlobno cerio.

Zatetura natraške, ali ne uspije izmaknuti nezaustavljivim šakama.

U glavi mu je užasno zujalo. Klecala su mu koljena. Neće ga, dakle, usmrtiti metak, nego šake.

Napokon se srušio na zemlju. Ruke i noge kao da su mu odrvenjele i ispunila ga je nekakva duboka ravnodušnost. Više nije mario ni za što.

Iz tog ga stanja trgne revolverski pucanj. U blizini se šćurila djevojka i opalila.

Začuo je neznančevu prestrašenu kletvu i vidio ga kako napada djevojku. Panchita kri-

kne kad ju je progñitelj snažno ošamario.

Taj krik natjera Thornea da se dignе. Činilo se kao da je lutka koju na koncima vuče uvis nekakav div. Najprije se podigao na drhtavo koljeno, zatim se, zahvaljujući snažnoj volji, uspravio i ugledao pred sobom neznančeva leđa.

Protivnik je, čini se, nekako naslutio opasnost, jer se iznenada osvrnuo i spazio Thornea. Odmah se okrenuo i, napola se pogurivši, raskoračio na čvrstim nogama, debelima poput trupaca. Čim mu se Thorne našao nadohvat ruku, hitro mu je zadao dva udarca kojima ga je opet uzdrmao i srušio na tlo.

Thorneu se činilo da će mu se rasprsnuti glava. Pa ipak, još se nije sasvim ugasila u njemu borbenost. Usprkos ošamućenosti, odvojio je bolna leđa od zemlje i podigao se na ruke i koljena. Pod lijevom je šakom osjetio pijesak, a pod desnom nešto tvrdo.

Držak revolvera!

Grčevito ga je obuhvatio prstima, a kad se uspravio klečeći, opet je djevojka vrisnula.

Teško se digavši na noge, njihao se i nastojao prodrijeti pogledom kroz crnu maglu oko sebe.

Ona je negdje pred njim, znao je. Neznanac je uporno progñi, želi je pošto-poto šćepati tako da ga je privremeno ostavio na miru. Možda ga smatra mrtvim. Međutim, nije to provjerio. To je očigledan znak koliko mu je stalo do toga da uhvati djevojku.

Što li ga tjera na to? Kakav razlog? Kakav je strah posrijedi?

Začuvši u daljini jahače, Thorne odmah nasluti da su to Saffordovi ljudi i da traže njega u šikari. Možda neznanc misli da ti jahači traže njega? Boji se da i Thorne pripada njima?

Jahači su se postepeno približavali. Jahali su u krugovima i sistematski pretraživali šikaru. Čvrsto su vjerovali da im neće moći pobjeći.

Dobro, ako se neznancu žuri zato što vjeruje da jahači tragaju za njim, mislio je Thorne, ipak nije jasno zašto on želi, kud puklo da puklo, šćepati Panchitu.

Obriše nadlanicom oči. Boljele su ga sve kosti i svaki se živac bunio protiv novih napora.

A djevojka je za to vrijeme uporno trčala, krivudajući poput zeca koji nastoji izbjeći smrtonosne zube.

Privremeno je bila tako blizu da joj se čulo dahtanje, čuli su joj se koraci po pijesku.

Jahači su se, strpljivo jašući u krugu, na neko vrijeme udaljili.

Začu se potmuo pad. Popratit će ga prigušen krik i pobjedonosno muško gundanje.

Thorne zatetura naprijed.

* * *

Držeći revolver u ruci, Thorne se zaustavi i napeto zagleda u mrak. Budući da nije znao koliko metaka ima u oružju, isprazni bubanj i napuni ga mecima iz svog rede nika.

Za to je vrijeme osluškivao i pokušavao ocijeniti hoće li progonitelji, jašući u novom krugu, naići na njega. Ne piše im se dobro! Budući da ga ionako čekaju vješala, povest će nekoliko njih sa sobom u smrt.

Najgore je u svemu tom što je potpuno nevin, mislio je ogorčeno.

Naherivši glavu, Thorne začuje uplašeno dahtanje i brz topot čizama. Novi ga val srdžbe potakne da smjesta krene naprijed.

Iskreno govoreći, baš nimalo ga se ne tiče što plavooka Meksikanka stalno upada u nevolje, mislio je. Ljutio se na sebe zato što ona ima takvu moć nad njim. Suviše je spreman srljati u opasnosti zbog nje, spreman je staviti glavu na kocku samo zato što je ona mlada i vrlo privlačna i što je sama među grubim muškarcima. Je li baš potpuno sama? To se ne zna pouzdano. Uostalom, ima onog strica, starog lukavog ovčara.

Do vraga, imam dovoljno svojih vlastitih teškoća. razmišljao je, i zaista je glupo što obraćam takvu pažnju nekakvoj zagonetnoj plavookoj Meksikanki. Vjerojatno sam tako slab prema njoj zato što predugo živim sâm. Svaki je samotnjak sklon romantičnim predodžbama. Za čovjeka poput mene, koji već dvije godine bježi kao progonjena zvijer, svaka je koliko-toliko zgodna djevojka prava princeza iz bajke. Glup sam što toliko razmišljam o njoj. BjeGUNac poput mene nema pravo na ženu... čak ni u mislima.

Ne smije se vezati ni uz koga. Doduše, uz jednu se ženu već vezao, uz plavokosu Larindu. No to je nešto sasvim drugo. Zaposlen je kod nje.

Vezanje uz Panchitu moglo bi biti kobno. Doznaju li njegovi neprijatelji da mu je ona slaba strana, mogli bi i te kako spretno iskoristiti tu okolnost. Mogli bi mu pripremiti klopku koja bi ga stajala glave. Ni jedan odmetnik ne smije dopustiti sebi takvu slabost.

Usprkos svemu djevojka je u nevolji, pa svakako treba da joj pomogne. I ona je njemu pomogla. Mora podmiriti račune.

No ničega drugog ne smije biti između njih dvoje, odlučno je govorio sebi.

Razmišljajući još o tome, iznenada ih je spazio u tami pred sobom. Teturali su i rvali se, dašćući i očajnički se boreći.

Djevojka bijaše žilava i spretna, neuhvatljiva poput jegulja. Obuzeta paničnim strahom, stekla je nekakvu osobitu snagu. Pa ipak, znalo se da taj otpor neće moći dugo potrajati.

Od umora joj se usporiše kretnje. Napokon ju je čvrsto uhvatio i grubo joj povukao glavu natrag, kao da joj želi slomiti kralješnicu. Takva se namjera mogla razabrati iz njegova držanja, odavali su je napeti mišići i bijesno rezanje.

— Pusti je! — naredi Thorne.

Jedva je, jedvice izgovorio te riječi raskrvavljenim usnicama. Vjetar donese topot progoniteljskih konja koji su se upravo okrenuli.

Ipak je neznanac začuo riječi i shvatio njihovo zlokobno značenje. Pusti djevojku, munjevito se okrene i zastane pogurivši se.

Ocrtavao se kao crna sjenka nasuprot svjetlijem pijesku. Cijelo je njegovo držanje nagovještivalo da namjerava navalliti.

Već dvije godine okružen opasnostima koje prate svakog odmetnika, Thorne je naučio čitati tuđe kretanje i držanje. Znao je što se može očekivati u kojem trenutku.

Čim je neznanac skočio, podigao je revolver i bez oklijevanja opalio. No to ga ne spasi. Kokot ne udari u podnožje metka. Jednostavno, mehanizam je iznevjerio budući da je u njega prodro pijesak.

Razočarano opsuje. Više nije mogao izbjeći napad. Stigao se samo baciti na koljena.

Protivnik ga pogodi koljenom u rame i gotovo mu izbiže zrak iz pluća. Ipak Thorne sačuva prisebnost. Smjesta se otkotrlja očajnički u stranu, pa ga neznanac ne uspije prignječiti pod sobom.

Digavši se, zamahne revolverom na protivnika, koji je već također skočio na noge. Cijev udari po mišićavom ramenu.

Neznanac zasteo od boli, ali još nije pomišljao na uzmak.

Mumljajući poput razjarena medvjeda, nasrne na Thornea. Opet je slijedio udarac za udarcem.

Thorne je osjećao kako gubi snagu. Što god pokušao, nije mogao ništa postići. Šake su

mu letjele u prazno, a kad bi i pogodile, nije se vidio nikakav učinak.

Iznenada bljesne u neznancevoj podignutoj ruci dugačak nož.

Oštrica se naglo spusti. Thorne je imao dojam kao da mu je od zglavka do lakta prošlo po ruci užareno željezo. Posrne u stranu. Protivnik odmah navali ponovo. Podigne nož i nemilosrdno zamahne njime.

Thorne se obrani revolverskom cijevi. Na svoju sreću uspije udariti protivnika po zglavku, te nož odleti u obližnji grm.

Kao da je taj udarac po zglavku napokon pokolebao neznanca. Više nije napadao onako divlje kao prije. Još nešto se pokazalo, nešto čudno: kao da je sada, bojeći se, bio napola odsutan duhom. Doimao se tako kao da osluškuje nešto.

Doista osluškuje, shvati Thorne. Osluškuje topot kopita i ocjenjuje hoće li me moći svladati prije nego što se približe Saffordovi ljudi.

Iskoristivši protivnikovu rastresenost, Thorne mu uspije, zamahnuvši revolverom, okrznuti glavu.

Prilično ošamućen, neznancu zatetura natraške. Thorne odmah navali ponovo i podigne revolver za udarac kojim će napokon završiti borbu. U tom se času spotakne o jedan izbočen korijen. Dok se rušio, uspio se grčevito uhvatiti hjevom rukom za protivnikove kožnate nogavice, navučene preko hlača. Htio se

uspraviti i udariti, ali mu se neznanc ote i pobježe.

Šmugnuvši u grmlje protivnik nestade s vidika kao da je propao u zemlju.

Osjetivši da ima nešto u ruci, Thorne to opipa i iznenađeno se trgne. U šaci mu bijaše izrezbareno dugme kakvo je pronašao u konjušnici.

Usprkos bolovima u ruci i cijelom tijelu, usprkos sve bližem topotu kopita, grozničavo je razmišljao. Očito se malo prije borio s Tealovim ubojicom. Sada je jasno zašto je taj čovjek mahnito napao djevojku. Panchita je bila u staji kad je ubijen Teal. Ubojica to zna ili sluti, pa bi je htio ušutkati.

Vjerojatno je Jess Crowley ubio Teala i Wilkesa, mislio je Thorne. Znači li to da sam se borio sa Crowleyjem? Moguće je. Protivnik je bio zdepast i snažan, baš poput Crowleyja. Da, moguće je.

Osjeti na nadlaktici djevojinu šaku i začu njezin uznemiren šapat.

— Hajdemo! — govorila mu je. — Inače će nas pronaći ovdje!

Ošamućeno je krenuo za njom dublje u šikaru.

VIII

Teturajući za Panchitom, Thorne se pitao zašto Safford tako uporno pretražuje okolicu? Kako zna da je on baš tu? Omamljen i iscrpljen poslije teške borbe, nije mogao odmah pronaći odgovor.

Napokon mu sine.

Našli su mu konja, kojeg je ostavio kad je naišao na Panchitu i Crowlyja. Dakle, znaju da pješaci i da je stoga negdje u blizini. Onaj hitac što ga je ispalila Panchita odao im je da se u šikari zbiva nešto čudno, nešto u što je po svoj prilici upleten i on.

Činilo se da djevojka zna kamo ide, da ima pred sobom potpuno jasan cilj. Hodala je u određenom pravcu. Nije pokušala panično pobjeći jahačima. Tu ne bi imala baš nikakvih nada. Naprotiv, išla je prema njima.

Zaustaviše se, gotovo i ne dišući, dok su mimo njih prolazili bočni jahači.

Potom je požurila dalje i zaustavila se opet kad su se progonitelji vratili neumorno tragajući. Međutim, sada su njih dvoje bili s druge strane progoniteljskog lanca.

Uskoro su se sve više udaljavali od njih. Ispunjen sve većim pouzdanjem, Thorne ju je slijedio ne govoreći ništa.

Dovela ga je na neku staru stazu koja je krivudala između grmlja i vodila sve dublje u pustinju. Imajući na umu da je ona u ovom kraju, otprilike, koliko i on, čudio se što joj je tako dobro poznato to područje.

— Stric Felix mi je pokazao ovaj puteljak — prozbori ona uskoro, kao da mu je naslutila misli. — Ovaj je put do našeg logora kraći nego onaj preko »Djeteline«. Koristim se njime uvijek kada jašem u grad. Stric Felix se rodio u ovom kraju. Odrastao je na ranču koji su poslije prisvojili McClainovi.

Ova mu je otjerao Tim McClain. Baš zbog toga se stric Felix rado vratio ovamo i dotjerao ovce na svoj negdašnji pašnjak. Neprijatelji McClainovih iskoristiše spretno njegovu mržnju i ogorčenost. Treba da mu objasnimo kako su se poslužili njime. Kada spozna istinu, mislit će drukčije. Imaš li još onaj gumb? Imaš?

Thorne odgovori potvrdno gundanjem i promrmlja da bez konja neće nikako moći stići do starčeva logora.

— Ne brini, ubrzo ćemo jahati! — odvrati mu veselo Panchita.

— Zar imaš Aladinovu čarobnu svjetiljku? — progunda Thorne.

Ona se tiho nasmije.

— Moglo bi se reći da je stric Felix čarobnjak — odgovori mu. — Zbog svoje domišljatosti. Uskoro ćemo oboje jahati... i to na vrlo dobrim konjima! Doći ćemo u jednu sutjesku u kojoj je malena pećina. E, u toj pećini držimo rezervne konje. Za svaki slučaj, kaže stric Felix. Nikada se ne zna što donosi dan, a što noć.

Put je već vodio nizbrdo. U početku bijaše kosina blaga, zatim sve strmija. Uskoro se nadoše u uskoj sutjesci, čije su se stijene gore malone dodirivale. Bilo je vrlo mračno, pa su se zvijezde činile svjetlijima i bližima. Koračajući gipko i samouvjereno, djevojka se svaki čas zaustavljala i upozoravala Thornea na prepreke na putu.

Nekako mu se činilo da mu je cijelo tijelo odrvenjelo. Tek sada je osjećao prave poslje-

dice primljenih udaraca i iscrpljenosti.

Svi su mu se bolni mišići i kosti, svi prenapregnuti živci i tetive bunuli pri svakom koraku. Kako bi ugodno bilo leći i prepustiti se snu!

U mračnoj je sutjesci vrlo mutno razabirao obrise djevojke pred sobom, premda mu je bila tako blizu da ju je mogao dotaknuti rukom. Međutim, naslućivao je njene lake pokrete. Oni bijahu melem za njega kao svjež vjetroc usred podnevne žege. Nekako su ga podsjećali na sretnije dane iz prošlosti, na doba prije onog nesretnog događaja u San Sabi koji ga je otjerao među odmetnike.

Ne, ne smije jadikovati sâm nad sobom! Svatko je kovač svoje sreće. Svakako, određene okolnosti utječu na život i podižu prepreke, ali svatko bira sâm svoj put. Može se opredijeliti za borbu ili za uzmak.

Uto ga djevojčin glas vrati u stvarnost.

Osjećao je na ruci njezin dlan. Usprkos obamrlosti, bolovima i iscrpljenosti, koji su ga obavili poput magle, osjetio je kako joj podrhtava ruka i čuo je kako je zaprepašteno zastejnala.

Zbunjeno zapazi da više ne hoda. Ležao je na tlu i osjećao kako mu lice bockaju šiljasti kamenčići.

Okrene se na bok i podigne glavu. Morao je upotrijebiti svu snagu volje kako bi se podupro zdravom rukom i sjeo. Od napora mu se uznojilo cijelo tijelo.

— Ranjen si — progovori zabrinuto djevojka. — Cijela ti je ruka krvava!

— Ah, nije to ništa — odvrati on tvrdoglavo. — Mislio sam da sam izdržljiviji. Čim dođem...

— Ne, ne smiješ više gubiti krv! — ukori ga ona. — Samo zbog krvarenja si...

No Thorne je prekine gundanjem i zarine pete u šljunak na puteljku. Iako se osjećao slabim kao tek izleglo pile, uspije ustati uz njenu pomoć.

Njihao se kao da će se svaki čas opet srušiti. Podrhtavala su mu koljena kao da je u groznici i uspijevao se zadržati na nogama samo zato što ga je ona čvrsto držala.

— Treba da ti previjem ranu — podsjeti ga ona opet. — Nasloni se na stijenu!

Pusti ga, a on se odmah nasloni leđima na liticu. Čuo je kako se dere sukno. Potom se našla opet kraj njega. Čvrsto mu podveže podlakticu.

— Hajdemo — ohrabri ga. — Nismo više daleko. Osluhni! Čuješ li konje?

Ne, nije ništa čuo. No, dovoljno je ako ona čuje. Valjda mu ne laže?

Nastavi koračati, sve više se oslanjajući na nju. Gotovo natčovječanskim se naporom pokušava osamostaliti i hodati bez njene pomoći. Disao je sve ubrzanije, znoj mu je tekao u oči kao kiša, sve više se njihao i napokon se morao iscrpljeno zaustaviti.

Odmah su mu pritekly opet u pomoć njezine ruke i poduprle ga. Prebacila je njegovu zdravu ruku preko svojih ramena.

— Nasloni se na mene —
reče ona.

Gorko se nasmijao.

— Pa, naslanjam se na tebe
već svom težinom — odvrati
joj između dahtajâ. Umorno
strese glavom. — Nema to smi-
sla, Panchita. Sve je uzalud!
Produži dalje sama, a mene ost-
avi ovdje...

— Ali već smo vrlo blizu.
Evo, pogledaj! Vidim već pe-
ćinu. Eno, onaj grm zaklanja
ulaz u nju. U njoj ćemo naći
hrane i gunjeve. Izdržat ćeš.
Svakako ćeš izdržati do nje.
Već nam je nadohvat ruke.

* * *

Panchita ga zabrinuto po-
gleda i ugrize se za usnicu. Pos-
ljednjih je pola kilometra pre-
šao jedva jedvice, naslanjajući
se na nju, napola onesviješten,
što je najbolje pokazivalo da
uistinu nema više snage. Ako
se ponovo sruši, više ga neće
moći natjerati da se dignu.

— Kako bi bilo da se odmo-
riš ovdje, a ja ću za to vrijeme
otići po konja? — zapita ona.

— Ne... ne. Izdržat ću... ti si
mi dobar oslonac odbije on.

Nastaviše teturati. Čudio se
njenoj izdržljivosti, čudio se
neočekivanoj snazi u njoj koja
joj je omogućila da se drži na
nogama i vuče ga za sobom.

Nakon toga mu mozak više
nije bio sposoban za suvislo
razmišljanje. Osjećao je samo
kako mu se noge jednolično
dižu i spuštaju. Imao je dojam
da su mu se troma stopala
pretvorila u sidra koja zapinju
u gustom blatu.

To im kraj nogu zažubori
potok, šumeći i pjeneći se dok
se prelijevao preko prepreka.

Donekle ga osvježi hladan
vlažan zrak. Gazeći po sklis-
kom kamenju, pokuša se više
osloniti na vlastite noge i sma-
njiti djevojci teret.

Kad su napokon isteturali iz
vode, začuo je u blizini rzanje.
Noć mu se najednom nije više
činila onako mračnom kao
prije.

— Evo, već smo gotovo na ci-
lju — prozbori Panchita. — Ost-
alo nam je još samo nekoliko
koraka do onog grma s desne
strane.

Povuče ga kroz vlažno gra-
nje i uvuče kroz uski otvor na
litici.

Konji ih pozdraviše tihim
rzanjem.

Djevojka zapali šibicu i pri-
nese je svijeći u boci. Sada je
vidio oba konja: ridane širokih
prsiju. Bili su ograđeni konop-
cima u uglu pećine i nadohvat
im je na tlu ležalo sijeno. Jedna
se udubina u stijeni stalno pu-
nila izvorskom vodom. Miris
sijena i konja djelovao je na
iscrpljenog Thornea kao čudno-
vat lijek.

U drugom su kutu bili gu-
njevi. Panchita ga povede
prema njima. Najednom je po-
kleknuo i stropo-
štalo se na njih. Umorno se
osmjehne i donekle pocrveni
zbog toga što nije mogao vla-
dati tijelom.

— Odmori se — reče mu ona
— a ja ću odjahati k stricu Fe-
lixu i...

Nije čuo svršetak rečenice.
Napokon ga je potpuno svla-
dala iscrpljenost.

Već je duboko spavao dok je
ona još stajala kraj njega i pro-
matrala ga. U očima joj se nije

vidjela toliko zabrinutost koliko nježnost. Bile bi mu odale njene osjećaje da ju je u tom času pogledao.

IX

Kad je Thorne otvorio oči, bilo je već kasno popodne. Osjećao se tako kao da ga je pregazilo krdo konja. Čim je pomaknuo ranjenu ruku, osjetio je jake bolove, no u glavi mu se potpuno razbistrilo.

Ocijeni koliko je sati prema sunčevu svjetlu što je kroz otvor prodiralo u pećinu. Vjerojatno ga je probudilo ridanovo toptanje kopitima. Što je uznemirilo konja i natjeralo ga da zatopće?

Spozna opasnost tek kad se htio dići s ležaja i provjeriti kakvo je stanje vani. Pod nečijim nogama zaškripi šljunak i iznenada progovori glas.

— Samo ostani ležati, druškane! Ne ideš nikamo odavde.

Thorne se okrene tako naglo da mu je odmah sijevnula kroz ruku nepodnošljiva bol. Ugleda iznad sebe trojicu ljudi. Netremice su ga promatrali i nadmoćno se smješkali.

Poznavao je iz videnja onog koji mu se obratio. Zvao se Loma Jack Marana. Još nedavno je vodio krijumčarsku družinu, a sada mu se na prsima sjala zvijezda. Postao je pomoćnik gradskog šerifa. Bio je grubijan i vidljivo je uživao zato što sada ima iza sebe i zakon. Njegovu nasilju ne može sada više nitko prigovarati.

Nosio je kožnatu bluzu i dva revolvera o bokovima. Zućkaste su mu se oči zadovoljno svjetlucale dok je gledao Thornea.

— Slušaj, Thorne — reče — čini mi se da ti više neće biti potreban taj kolt što ga imaš za pojasom.

Thorne samo slegne ramenima.

Loma Jack počne motati cigaretu, ne odvajajući pogled od njega.

— Skeete, uzmi mu oružje! — naredi tada.

Jedan od dvojice njegovih pratilaca pristupi Thorneu, izvuče mu revolver iza pojasa i ustukne podrugljivo se smješkajući.

Thorne se i ne pomakne. Doimao se potpuno opušteno, kao da se pomirio sa sudbinom.

Loma Jack ga još jednom odmjeri pogledom od glave do pete i prezirno puhne kroz nos.

— Neki ljudi uopće ne izgledaju onako kako bi se, prema pričanju, moglo očekivati — promrmlja oholo. Zatim upita osorno: — Gdje je djevojka, Thorne?

— Koja djevojka?

— Ne izmotavaj se — progunda Loma Jack. — Ne očekuješ, valjda, da ti pokažem njezinu sliku? — naruga se. — Kad te nešto pitam, odgovori! Bez oklijevanja, razumiješ? Digni se s tih gunjeva!

Thorne ustane vrlo sporo, praveći se još nemoćniji nego što je bio. Kako bi pojačao taj dojam, bolno zastenje.

— Imat ćeš i te kakvih razloga za stenjanje i jaukanje —

zaprijeti mu Loma Jack, razbojnik koji se najednom pretvorio u čuvara zakona — ako ne budeš odgovarao na pitanja. Gdje je djevojka?

— Misliš na Larindu McClain? — zapita bezazleno Thorne.

Lomi Jacku se suze oči dok ga je gnjevno promatrao. Stisne usnice.

— U redu — reče. — Ako baš hoćeš grubosti, neka ti bude. Udovoljit ćemo ti želji. Skeete, pokaži mu svoj način nagovaranja.

Debeli grubijan, okrugla lica, koje je sličilo mjesecu, opet pristupi Thorneu.

— Pogledaj ovo — prozbori i pokaže mu lijevu šaku. Kad je Thorne okrenuo glavu, udari ga njome između očiju kao maljem.

Thorne jedva jedvice otvori oči. Ležao je na tlu i buljio u strop pećine koji se vrtio nad njim. Lice mu bijaše mokro. Isto tako, kosa i košulja.

Ubrzo shvati zašto je mokar. Upravo je Skeet spustio vedro, koje je još, po svoj prilici, Panchita napunila vodom.

— Onda, kako se osjećaš? — progovori Loma Jack. — Jesi li sada raspoložen za razgovor, druškane? Možda ti se osvježilo pamćenje!

Ostala se dvojica naceriše.

Thorne se jedva digno. Ovaj put nije glumio kad je zastejnjo.

— Dakle, gdje je djevojka, Thorne? — zapita Loma Jack pretjerano ljubazno.

Thorne obriše rukom oči. Smetalo mu je što se suhonjavi Loma Jack stalno okreće oko

njega. Nikako ga nije mogao zaustaviti i usredotočiti oči na njega. Oprezno opipa ono mjesto gdje ga je udario Skeet. Od boli mu odmah navru suze na oči.

Pogleda prste i ugleda krv.

— Onda, hoćeš li sada progovoriti ili nećeš? — izusti otre-sito Loma Jack.

— Ne znam gdje je ona — odgovori potrudio, — Zaista ne znam.

— Došao si s njom ovamo..

— Jesam, ali sam čvrsto zaspao prije nego što je otišla.

— Vjerojatno bi, kad bi se malo potrudio, lako mogao odgonetnuti kamo je otišla, nije li tako? Hajde, napni mozak!

Thorne ne odgovori na to.

Lomi Jacku se zajapuri mršavo lice. Pogleda debelog Skeeta i kimne mu.

Kao da je to jedva dočekao, Skeet odmah korakne prema Thorneu.

— Ako me još jednom udariš po istom mjestu — reče mu hladnokrvno Thorne — možda me voda više neće tako brzo osvijestiti.

Loma Jack se malo pokoleba. Pokuša sve pretvoriti u prijateljski razgovor.

— Dobro, razmisli malo, čovječe! — prozbori. — Mogao bih te ustrijeliti na licu mjesta, i nikoga na svijetu ne bi bilo briga za to. No, zašto da pucam u tebe? Što bih imao od toga? Osobno mi nisi mrzak. Nisi mi se zamjerio. Stoga ti predlažem nešto vrlo pametno. Obećaj mi da ćeš otići iz ovog kraja i reci mi kamo je otišla ona prokleta djevojka. Zauzvrat ćeš se moći popeti na ko-

nja i kidnuti odavde živ i zdrav. Nije li pošteno?

Podmuklo je ocjenjivao Thornea suženim očima, žutima poput mačjih.

— Onda, što veliš na taj prijedlog? Nije li to poštena nagodba?

— S nitkovima ne sklapam nikakve nagodbe — odgovori Thorne.

Loma se opet zacrveni. Oči mu opasno bljesnu. Malo se poguri i razjareno isturi bradu. Držanje mu je izražavalo mnogo veću prijetnju nego što bi mogle bilo kakve riječi. Šake su mu lebdjele nad revolverskim dršcima i prsti su mu se nestrpljivo trzali.

U tim je trenucima pokazao vrlo jasno što je: rođeni ubojica, čovjek koji bolesno uživa u ubijanju. Opijen tom strašću, vidljivo je drhtao.

Iznenada mu se desna ruka trzne i munjevito povuče oružje iz korica. Dok je stajao i prijeteci mahao revolverskom cijevi, grčili su mu se mišići na licu.

— Bogami, nećeš je dobiti! — progovori hrapavim glasom. — Dočepao si se već plavuše, i ona ti je sasvim dovoljna. Crnokosa, plavooka djevojka mora biti moja. Dokopat ću je se, kud puklo da puklo! Odavno jurim za njom. Ako ne pripadne meni, neće nikomu, jamčim ti to! Neće je se dokopati ni Jess Crowly, tako mi svega!

Rock Thorne je začuđeno slušao tu mahnitu ispovijed, ali mu je lice ostalo bezizražajno. Loma Jack je drhtao, na iskrivljenom mu se licu sjao znoj, na sljepoočicama su iskočile žile.

Premda se Thorneu život sveo prije dvije godine na bježanje i skrivanje, na čekanje trenutka kada će ga dokrajčiti neki razbojnički metak ili ruka zakona, ipak mu se sada, kad je gledao smrti u oči, činio i taj jadni život dragocjenim. Želio se boriti za nj.

Polako podigne desnu ruku i obriše nadlanicom znojne obraze. Pri tom pogleda ispod spuštenih vjeda trojicu razbojnika, bojeći se da bi mu se u očima mogla razaznati namjera.

Stisne desnu šaku i iznenada zamahne prema Skeetovu okruglom licu. Udarac bijaše tako snažan da je razbojnik odletio natraške.

Usprkos jakoj boli, ispruži istodobno lijevu ruku. Uhvati Lomu Jacka za zglavak, skrene mu revolver u stranu i istrgne mu ga iz šake, pogodivši ga u isto vrijeme koljenom između nogu tako da se novopečeni Saffordov pomoćnik smjesta skvrčio od bolova.

Okrenuvši se, udari otetim revolverom trećeg razbojnika po licu tako da se ovaj srušio kao pokošen.

U međuvremenu se uspravio Loma Jack. Sipao je kletve i posegnuo za drugim revolverom. Skeet je, krvava lica, pao, podigao se na koljeno i također potegnuo oružje iz korica. Ridan se prestrašeno propne kad su zagrmjeli revolveri.

Pogurivši se i pucajući, Thorne se odmah povuče prema ulazu.

Opet prasne Lomin revolver i metak mu okrzne uho. Osjeti krv na obrazu.

Šćućurivši se kraj stijene, okružen barutnim dimom, jedva je bio vidljiv. Ni on nije mogao razaznati protivnike. Iza njih nije bilo nikakve svijetle plohe nasuprot kojoj bi se ocrтали.

Premda nije imao nikakvih osobitih nada da će preživjeti, ogorčeno se borio. Nasumce je pucao prema plamićima u tami dokle god nije ispraznio revolver.

Iznenadno strujanje zraka rasprši dim što se nakupio u pećini. Thorne ugleda Skeeta kako se ruši i ostaje na tlu, čudno skvrčen.

Psujući kao da je pomahnitao, Loma Jack se baci iza hrpe sijena kako bi napunio oružje.

Thorne spozna da mu se povoljnija prilika od ove neće ukazati.

Skoči kroz otvor van, provuče se kroz grm i izbije na čistinu, obasjanu suncem. Radovalo se životu osjećajući na koži blage sunčane zrake u predvečerje.

Nekoliko metara od njega stajala su tri konja s obješenim uzdama: konji Lome Jacka i njegovih pratilaca. Odmah su nestrpljivo digli glavu, a jedan je počeo kopkati kopitom.

Thorne ih pogleda ocjenjivački. Opredijeli se za konja koji je kopkao, za dorata s bijelom pjegom na čelu.

Odvest će i ostale, otjerat će ih pred sobom kako ga Loma Jack ne bi mogao progoniti.

Tada, sjetivši se ridana u pećini, srdito zatrese glavom. Ako je još sposoban za jahanje,

Loma Jack ima nadohvat ruke vrlo dobra konja i moći će ga slijediti.

Krenuvši prema konjima, počne vaditi metke iz rede-nika.

Iz pećine su se još čule Lomine psovke. Jezik mu, nema sumnje, nije ozlijeđen, pomisli Thorne.

Gurnuvši i posljednji metak u revolverski bubanj, pride doratu, koji upravo u tom trenu naćuli uši. Kad je podigao ruku kako bi se uhvatio za jakbuku sedla, pojavi se iza okuke u sutjesci skupina jahača.

Slavodobitno su povikali kad su ga spazili. Naglo povukoše uzde i zaustaviše konje.

Lou Safford izda glasno naredbu, te cijela skupina otvori vatru.

Lijepi se dorat iznenada trzne i sruši kao da ga je ošinula munja.

* * *

Dok se konj još rušio, Thorne je već znao da mu više nema spasa. Ovdje se završava njegov životni put. Nikako se ne može izvući.

Svaki bi čas mogao iza njega istrčati iz pećine Loma Jack i otvoriti vatru. Vjerojatno se već osvijestio i onaj treći razbojnik, koji je dobio udarac revolverskom cijevi po licu, pa će se i on umiješati.

Pred njim su Safford i potjera. Prestali su pucati vidjevši ga kako, ne uzvraćajući paljbom, nepomično stoji kraj ustrijeljenog konja.

Stajao je kao okamenjen, zaprepašten spoznajom da ga je napokon stigla sudbina pred

kojom je stalno bježao. Ostvarit će se zle slutnje što su ga obuzele čim je prije dvije godine krenuo odmetničkim stazama. Takav se život i ne može završiti drukčije. Sve su nade, kojima se povremeno predavao, bile samo prazna tlapnja. Od početka je bilo jasno da mora izgubiti. Ovakav mu je kraj Blackwell Stokes pripremio još prije dvije godine. Svi su putovi vodili prema ovakvu raspletu. Ovako umiru odmetnici, usred barutnog dima.

Gnjevano stisne usnice. Dobro, sada kad je kucnuo taj presudni čas, skupo će prodati kožu.

Vidio je kako se Lou Safford zadovoljno ceri, kao mačka koja već ima u gubici miša.

Danas je sretan dan za njega. Obnovit će poljuljani ugled u očima sviju koji su mu zamjerili što mu se Thorne prošli put izvukao iz klopke. Ovaj put je Rock Thorne, takozvani Dakota, u stupici iz koje nema izlaza.

Safford kimne svojim ljudima. Bio je to znak neka opet zapućaju.

Međutim, Rock Thorne više nije bio nepomičan kao kip. Šćućurio se iza ubijenog konja i podigao revolver, spreman za posljednji okršaj.

Jahači mu bijahu izvrstan cilj. Tek kad je dvojicu od njih srušio sa sedla, ostali se dadoše u paničan bijeg. Kao da više nisu bili raspoloženi za borbu.

No u tom trenu se oglasi revolver u grmu iza Thornea.

Suočen novom opasnošću, Thorne se podigne na koljena i

ispali dva metka tamo gdje su se vidjeli oblačići barutnog dima.

Loma Jack zatetura natraške, zinuviši ali potpuno nijem, i nestane iz vidokruga.

Ohrabreni činjenicom da najednom imaju saveznika iza Thornea, Saffordovi ljudi ponovo okrenu konje i otvore ubrzanu paljbu.

Thorne se baci na zemlju i očajnički otkotrlja prema litici.

Posvuda su oko njega meci otkidali grančice i zujali odbijajući se od stijena. Jedan mu podere hlače. Napokon se sklonio iza litice i počeo užurbano puniti kolt.

Saffordovi ljudi ne pričekaju da on završi punjenje. Hitro skočiše s konja i nestadoše u zaklonu. Kao da su najednom propali u zemlju. Oprezno izvirivši iza litice, Thorne nije više vidio nikoga.

Kad se osmjelio i izvirio još više, opazi ga Lou Safford.

— Dakle, još si živ! — dovikne. — Radije se predaj, Thorne. Predaj nam se, to je najbolje za tebe. Ne iskušavaj previše sreću. U međuvremenu sam postao šerifov pomoćnik, pa ti jamčim da će ti se pošteno suditi.

— Meni je ovdje sasvim udobno, Lou — odvrati Thorne.

— No, možeš me posjetiti ako želiš. Bit će mi drago. Osim toga, čestitam ti što je Crowly tako milostiv i dodijelio ti novu službu.

Izvirivši s druge strane iz zaklona, opazi kroz granje samo onu dvojicu koje je srušio s konja. Nisu se micali. Očito im je borba prisjela za sva vremena.

— Koliko vidim, nije ti ni malo udobno, već se užasno bojiš — naruga se Safford.

— Bojim se, dabome — odvрати Thorne. — Bojim se da me nećeš posjetiti.

— Kad bi se htio boriti otvoreno, kao pravi čovjek, brzo bih to ja sredio — dovikne Safford hvalisavo. — Vrlo brzo, drago-
viću moj!

— Mogu ti u svako doba priuštiti takvu borbu — odvрати mu Thorne izazovno. — Naredi svojim kojotima neka se malo povuku, pa sam spreman za dvoboj! Hajde, pokaži svima koliko vrijediš!

No, Safford nije, dabome, bio raspoložen za otvorenu bitku. Pokuša svoj uzmak prikriti pogrdama.

— Pih, prazne riječi! — naruga se. — Mislio sam da progonim opasnog ubojicu šerifa, a kad tamo, riječ je o običnom plašljivom vjetrogonji.

Nakon toga ga je Thorne čuo kako razgovara sa svojim ljudima, ali nije mogao ništa razumjeti. Potom odjaše u galopu jedan član potjere.

Nije mu baš bilo ugodno pri duši dok se pitao kakav je zadatak dobio taj jahač. Vjerojatno treba da obavijesti Crowleyja, zaključiti.

Dobro, u ovom zaklonu iza stijene prilično je siguran. Do sada je sve prošlo bolje nego što se mogao nadati. Samo, dokle će ga služiti sreća. Nije se mogao osloboditi zlih slutnji. Samo je malo odgodio smrt, pomisli. Ako mu ne padne na pamet nikakva spasonosna zamisao, već bude samo čučao iza litice, ne

postoje baš nikakve nade da će iz ove stupice izvući živu glavu.

Iznenada ugleda u mislima Panchitine modre oči. Je li odjahala zato da bi objasnila stricu Felixu kako su ga podlo iskoristile hulje sa »Sedmice« ili je otišla po pomoć? Zaboga, kakvu bi pomoć mogla dovesti?

Zaboljela ga je duša pri pomisli na nju. Spoznaja da ga očekuje skori kraj bila je, na jednom, još kudikamo nepodnošljivija nego prije.

Stoga otjera iz misli Panchitin lik i zamisli plovokosu Larindu. Ona nije budila u njemu onakve želje kao plavooka Meksikanka, ali se divio njezinoj hrabrosti i volji da se bori usprkos teškoćama. Kakvu li prljavštinu protiv »Djeteline« smišlja sada Crowley? Nesumnjivo nije pribavio Saffordu položaj šerifova pomoćnika zato da bi on sada besposličario. Tko zna, možda baš u ovom času napada »Djetelinu«?

Thorne se trgne iz razmišljanja kad su iznenada počeli udarati meci o liticu iza koje se sklonio i fjukati iznad njega.

Kreću u napad, pomisli. Jedni će me pucnjavom prisiliti da ostanem u zaklonu dok će se drugi približavati. Prišuljat će mi se i iznenada skočiti na mene.

Zaklonjen liticom, počne puzati natraške i stigne do plitka jarka. Kroz njega se približi pećinskom ulazu.

Ondje gdje se jarak završavao, hitro skoči na noge i potrči poput progonjena jelena

prema pećini, iz koje je prije pobjegao obuzet varljivom nadom da će se dokopati slobode.

U pećini je ridan, mislio je. On mu je posljednja nada u spas.

Zapravo, slutio je da je i ta nada lažna. Dok se borio s razbojnicima unutra, ispaljeni su mnogi meci. Neki su, odbivši se od stijena, fijukali kroz pećinu. Može li se, usprkos svemu tom, nadati da je konj preživio?

Bolja je ikakva nada nego nikakva. Ne smije se prepustiti sudbini. U zaklonu iza litice ne bi dugo izdržao. Čim bi mu se nekoliko progonitelja došuljalo iza leđa, bio bi to za njega kraj.

Ugledavši ga, najednom, ondje gdje ga nisu očekivali, Saffordovi se ljudi začudeno ukočiše. Kad su se oporavili od iznenadenja i pokrenuli već je gotovo dotrčao do svog cilja.

Stigavši do grma pred ulazom, hitro se okrene. Neki su se protivnici uspravili kako bi lakše gadali.

On ispali dva hica i ugleda jednog čovjeka kako diže obje ruke. Zatim preskoči mrtvog Lomu Jacka i uleti u pećinu.

Priljubivši se uz stijenu kraj ulaza, nestrpljivo je čekao da mu se oči priviknu na tamu.

Kad je napokon mogao razabrati pojedinosti, spazio je Skeeta, kojeg je smatrao mrtvim, kako kleči i gura metke u revolverski bubanj. Bio je teško ranjen. Košulju mu je na prsima natopila krv.

Skeet naglo podigne oružje i opali.

Izbjegavši metak, koji mu je fijuknuo iznad glave i zabio se u strop, Thorne ga udari čizmom u vrat.

Skeet naleti na trećeg razbojnika, koji se upravo digao. Obijica se sruše. Razbojnik kojeg je Thorne udario revolverskom cijevi po licu posegne za koltom što je Skeetu ispao iz šake, podigne se na koljena i uperi ga.

Thorne ga pogodi u rame.

Razbojnik ispusti oružje i, zgrčivši lice od boli, podigne ruke. No ta ga kretnja nije mogla spasiti. U sljedećem času odjekne vani žestoka paljba i u pećinu prodre kiša metaka. Pogodiše ga najmanje dva zrna i srušiše. Više se nije micao.

Lou Safford se derao vani kao da je poludio. Kroz pećinski otvor fijukne unutra nova kiša metaka. Otkidale su se kamene krhotine sa stijena.

Stojeći u zaklonu, Thorne je slušao zlokobno zujanje tanadi. Meci su fijukali mimo njega. Nisu ga pogodili ni oni što su se odbijali. No, kakva mu korist od toga? Pogledavši prema uglu, vidio je da je ridan, kao što se i bojao, ustrijeljen. S njim mu je propala i posljednja nada.

Natmureno gledajući pred sebe, stisne šake tako da su mu pobijeljele.

Iz ove klopke nema izlaza! Saffordovi ljudi mogu mirno čekati vani, ne izlažući se nikakvoj opasnosti. Mogu ga opsjedati dok ne umre od gladi ili sâm prostrijeli sebi glavu. Ne žuri im se. Imaju vremena napretek. Dapače, vrijeme im je suradnik.

Hrabra djevojka na »Djetelini«
nema vremena za bacanje. Njoj je svaki trenutak dra-

gocjen. Njoj čekanje ne donosi ništa dobro!

A što će biti s lijepom Meksikankom čije su oči modre poput neba? Ona mu je svojom hrabrošću spasila već nekoliko puta život, a sada će biti prepuštena na milost i nemilost nemilosrdnom Jessu Crowlyju. Ipak će mu, koliko god se branila, postati žrtvom.

Rock Thorne ogorčeno opsuje.

* * *

Poput vukova koji se ne usuđuju približiti logorskoj vatri, pritajili su se vani oko pećine i čekali. U međuvremenu je zašlo sunce.

Rock Thorne prijede pogledom po unutrašnjosti pećine. Kad su mu se oči zaustavile na dvojici poginulih, nije osjetio ni žaljenje, ni zadovoljstvo. Obuzela ga je nekakva duboka ravnodušnost.

I ja sam već mrtav, pomisli turobno, ali još razmišljam, osjećam i strahujem. Još mislim na borbu, iako mi je već kucnuo smrtni čas.

Dok je skupljao oružje i bacao ga u grm pred ulazom, osjećao je na sebi Skeetov mrki pogled. Ranjenik gnjevno zastenje kad je i posljednji revolver pao daleko izvan njegova dohvata.

Thorne mu pride i previje mu ranu što je bolje znao. Skeet mu zahvali samo pogledom punim mržnje.

Razmislivši malo, Thorne počne puniti svoj redenik mecima iz Lomina opasača. Skine šešir, baci ga u stranu i metne na glavu Lomin šešir, prilično

kicoški. Zatim svuče bluzu i košulju i zamijeni ih odjećom ubijenog razbojnika.

Skeet se zainteresirano podigne na lakat i podrugljivo naceri.

— Zar mu nećeš uzeti i čizme? — promrmlja. — Mogao bi ih izuti, ha?

Thorne pogleda Lomine čizme. Odgovaralo bi mu. Uostalom, u mnogo su boljem stanju nego njegove.

— Pametno kažeš. Zašto ih ne bih uzeo? — odvrati i izuje čizme.

— Ipak te ni one neće iznijeti iz ovog škripca. — Skeet se zlobno nakesi. — I tebi je odzvonilo. Možeš zbog toga zahvaliti djevojci koja neće ni prstom maknuti za tebe! Nasjeo si na isti smiješak koji je očarao i Lomu Jacka. On je prije tebe bio njen ljubavnik i glavna ličnost na »Djetelini«. Da, da! Što si tako zinuo? Gledaš me kao svjetsko čudo! Međutim, Jess Crowly ga je uvjerio da je obična budala, pa se Loma tada povukao. Sada će je Jess ukrotiti, no ti to nećeš doživjeti. Dabome!

Nasmije se sipljivo. Smijao se dok mu nisu niz oble obraze potekle suze.

Zapanjivši se u prvi tren, Thorne odbaci njegove riječi kao klevetu koja izvire iz duboke mržnje. Dakako, moguće je da je zaposlila kod sebe Lomu Jacka kao revolveraša. Zašto i ne bi, ako ima na umu nevolje u kojima se našla? Potom ju je taj nitkov ostavio na cjedilu i prešao na Crowlyjevu stranu.

Nema sumnje, Larinda McClain nije takva da bi se bacala u naručaj nekakvu Crowlyju ili Lomi Jacku. Suviše je lijepa, ponosna i hrabra! Uostalom, nije joj ni potrebno da se prodaje. Svaki bi pravi muškarac smatrao svojom dužnošću da joj pomogne u tako neugodnom položaju.

Skeet brblja takve gluposti zato što bi ga htio pecnuti, htio bi ga raniti. Da, baš to je posrijedi! Pakostan do posljednjeg trenutka, htio bi ga uvjeriti kako je žrtvovao život za ženu koja ne zaslužuje njegovu pomoć.

Thorne se iznenada, uznemireno stisnuvši oči, okrene prema ulazu. Do sada se, utonuvši u misli, nije ni obazirao na dovikivanje razbojnikâ vani. No, sada mu privuče pažnju jedna riječ i uplaši ga.

Dinamit!

Tu je riječ izrekao Safford, užurbano i zapovijednički. Potom je krenuo opet jedan jahač. Čuo se galop po šljunku na potočnoj obali. Žurio se još više nego onaj prvi jahač.

Dinamit!

Dakle, posegnut će za tim sredstvom kako bi ga se riješili.

Dabome, takav je postupak primjeren Louu Saffordu. Što je manja opasnost, to bolje, njegova je poslovice, bio takav način pošten ili ne.

Slutio je već kako će se sve to odigrati.

Safford će ga pozvati na predaju. Kada to bude odbio, oni će obasuti mecima pećinski ulaz i natjerati ga da se povuče u zaklon dok se bude

prema otvoru šuljao netko s dinamitom. Na znak tog čovjeka prekinut će se naglo pucnjava i, prije nego što Thorne bude mogao bilo što poduzeti, uletjet će u pećinu eksploziv. To će biti kraj.

Naposljetku, ne bi bolje prošao niti ako bi se predao. Ustrijelili bi ga i poslije tvrdili da su ga ubili u borbi. Zna se kakva su pravila Saffordove igre.

Thorne se okrene i sretne Skeetov pogled.

Donijet će dinamit – reče. – Iz nekog od rudnika. Pomoći ću ti da izideš...

Skeet se zlobno naceri.

– Ne idem van! Ne bih htio izići ni za milijun dolara! Ostat ću uz tebe. Gledat ću kako umireš! Meni, ionako, nema spasa.

Thorne prezirno puhne.

– Ne, misliš, valjda, da ću prekrštenih ruku čekati dinamit? – prozbori.

– Čekat ćeš ga. Ja ću te na to prisiliti, budi čvrsto uvjeren, dragoviću moj.

– Ti ćeš me prisiliti? Kako? Zar ne možeš zamisliti? Čim budeš htio kidnuti van, ja ću viknuti i obavijestiti ih. Onda, je li ti sada jasno?

Sluteći da mu je smrt sve bliže, razbojnik zlobno iskesi zube.

– Znaš – nastavi – poznam te u dušu, mladiću. Uvjeren sam da sam te pravilno procijenio. Istina, žilav si kao bizonska koža, ali imaš jednu slabost. Naime, suviše si pošten. Pravi odmetnik treba da iskoristi svaku priliku koja mu se ukaže. Ne smije dopustiti nikakvoj djevojci da ga očara i

podvrgne svojoj volji. Bulji u mene koliko god hoćeš, no otvoreno ti kažem da ne možeš hladnokrvno ubiti nenaoružana čovjeka. Čvrsto sam uvjeren u to.

Ispruži se na tlu, prigušeno se smijući. Činilo se da je vrlo zadovoljan sobom.

— Nisi stvoren za pravog odmetnika — doda. — Jednostavno, nisi takav. Ne možeš zgrabiti revolver i ne ucmekati me ne trepnuvši okom.

To je istina, znao je Thorne. Skeet ga je doista pravilno procijenio.

* * *

Razmišljajući o svom teškom položaju, Thorne oprezno pogleda vani sumrak.

Uskoro će se potpuno smračiti. Bude li noć brža od onog čovjeka koji nosi dinamit, postoje neke nade... Uto začuje već iz daljine brz topot kopita.

Jedan je dio Saffordovih ljudi napustio svoje položaje, te su skupljali drva za vatru. I oni začuše topot. Počeše pobjedonosno klicati i podrugljivo dovikivati prema pećini.

Safford im odrješito naredi neka se vrate na svoja mjesta.

Thorne osjeti na sebi Skeetov ukočeni pogled. Pokuša li pobjeći, Safford će ga bez oklijevanja usmrtiti dinamikom.

Ocjenivački pogleda u polumraku ranjenog razbojnika. Tada mu pride i pregleda zavoje. Već ih je natopila krv.

Ocjénjivački je koža bila vruća. Iako u groznici, još je bio potpuno pri sebi i mogao suvislo razmišljati.

— Zašto se brineš o meni? — reče i kiselo se nakesi. — Obojica ćemo otegnuti papke!

— Možda.

— Nema tu nikakvih „možda“. Uvjeravam te, nećeš izići odavde... ja ću se pobrinuti za to.

Ipak mu ovaj put glas nije bio siguran kao prije i činilo se da mu se u grozničavim očima pojavio strah.

— Pokušat ću se probiti iz pećine i povest ću tebe sa sobom — odvrati mirno Thorne.

— Nije nimalo ugodna smrt kada dobiješ metak u trbuh. Neće ti se svidati.

— Radije ću umrijeti od metka nego na vješalima. Okreni se na bok, pa ću te...

— Ne, ne! — pobuni se ranjenik gotovo vrištavim glasom.

— Ne možeš mi nametnuti svoju volju. Dobro znam da me ne možeš ustrijeliti! — Oblizne vruće, ispucale usnice. — To bi te progonilo do kraja života...

— Ja ću te... — prekinu ga Thorne.

No Skeet mu ne dopusti da dovrši rečenicu.

— Niš j još nikoga ubio hladnokrvno — prozbori užurbano — i ne znaš kako je to! Poslije hladnokrvnog bi se umorstva osjećao još mnogo gadnije nego nakon onog što si učinio u San Sabi. Ako napadneš nemoćna čovjeka, to će te...

Thorne odmahne rukom.

— Pst! — prosikće.

Sutjeskom je odjeknuo topot kopita. Začuše se nestrpljivi i slavodobitni glasovi.

— Obuhvati me rukom oko vrata — prozbori žurno. Thorne, sagnuvši se nad Skeeta.

– Ne diraj me! – zavapi ranjenik. – Učiniš li mi kakvo zlo...

– Brzo! – Thorne se još više sagne. – Obuhvati me rukom oko vrata. Iznijet ću te na leđima.

Skeet se prestrašeno trzne i pokuša povući što dalje.

– Iskoristit ćeš me kao štit! – progovori užasnuto. – Moje će te tijelo zaštititi od metaka!

– zabuljio se u Thornea kao da gleda zmiju otrovnicu koja će ga već u idućem trenu ugrišti. – Neću to učiniti! Neću! Ne idem s tobom! Vikat ću i upozoriti sve!

– Bogamu, ja te hoću samo izvući iz pećine, čovječe! – prostenje Thorne.

– Ma, nemoj? – U pećini se već tako smračilo da su Skeetove oči nalikovale na crne rupe. On duboko udahne zrak i sumnjičavo stresse glavom. – Ti bi se izložio opasnosti zbog mene? Ne pričaj mi laži! Nitko ne bi bio tako glup! Želiš me iskoristiti kao štit i tako se obraniti od njihovih metaka. Priznaj istinu!

Thorne uzdahne.

– Do vraga, urazumi se već jednom! – progunda nestrpljivo. – Kad bih te htio iskoristiti kao štit, tresnuo bih te po glavi da ne bi mogao vikati niti se braniti. Osim toga, nosio bih te ispred sebe, a ne na leđima!

To je, čini se, napokon razuvjerilo sumnjičavog Skeeta.

– U redu – prostenje on. – No okani se bilo kakvih podvala!

Thorne čučne i okrene mu leđa. – Hajde, obuhvati me

rukama oko vrata – promrmlja. – E, tako. Krenimo!

Polako se uspravi. Ranjenik mu je bio težak teret na leđima. Olakša ga donekle tako što ga je uhvatio rukama ispod bedara i malo podigao.

Zastane kraj pećinskog otvora i osluhne. Iz pravca potoka čuo se jasno Saffordov glas. Tjerao je svoje ljude prema pećini.

Thorne zapazi u širokom polukrugu oko spilje prikriveno komešanje. Progonitelji su se počeli oprezno šuljati.

– Pokušajmo sada sreću – prišapne on čovjeku na svojim leđima.

– Nemoj me iskoristiti kao štit – odvрати drhtavim glasom Skeet.

Provukavši se van, Thorne je koračao tako oprezno kao da je na ledu. Noć oko njega bijaše mračna i hladna. Najednom se osjećao potpuno napuštenim, imao je dojam kao da su ga svi odbacili.

Turobno se pitao kako će se ovo završiti. Pitao se što znači život ljudima poput Skeeta. Takvim se okorjelim odmetnicima sastoji on samo od bježanja, pucnjave i opet bježanja dok se napokon ne završi usred barutnog dima. Možda su im, u cijelom tom promašenom postojanju, najdragocjenije neke mutne uspomene na nešto što su kratkotrajno ugleдали u očima neke žene. Uostalom, nije li život svakom čovjeku uglavnom sjećanje na neispunjene želje?

Noć je obavila cio kraj kao gusta magla. Thorne se smrknuto osmjehne, zamišlja-

jući Saffordove ljude. Oprezno se šuljaju nizbrdo prema pećinskom otvoru, držeći u ispruženim rukama uperene revolvere.

Očekivao je nešto sasvim drugo: žestoku paljbu i potom ubacivanje dinamita. Zar onaj jahač nije uspio pribaviti eksploziv? Po svoj prilici nije, pomisli. Zbog toga se sada šuljaju prema pećini kako bi spriječili njegov bijeg noću.

Mogao bi svaki čas naletjeti na nekog od Saffordovih ljudi. Pa ipak se nije usudio koračati brže. Tada ne bi bio tako tih, a jedino ga nečujno kretanje može spasiti.

Od napregnuta su ga osluškivanja već zaboljele uši.

Mržak mu je bio oprez na koji su ga prisilili, no nije ga se usudio odreći. Premda bi najradije bio potrčao hitro poput jelena, morao se, noseći težak teret na leđima, šuljati duž ruba sutjeske sporo poput puža.

Uto jedna trnovita grana ošine Skeeta po licu. On zaste-nje, a s lijeve se strane, iz mraka, začuje odmah odrješit povik.

Thornea oblije hladan znoj. Bljesne plamičak i mimo njega fjukne metak.

Budući da Thorne nije uzvra-tio hicem, nametnuo se zaključak da je netko iz potjere pucao nasumce samo zato što mu se, možda, učinila sumnjivom neka sjena.

— Koji to blesan puca? — vikne ljutito Safford. — Neka se smjesta okani toga!

Nastane potpuna tišina, koja pritisne Thornea kao nekakva

divovska šaka. Potom se začu opet šuljanje Saffordovih ljudi.

Nije se usudio još ni pomaknuti i netremice je gledao tamo gdje je maloprije bljesnuo plamičak iz cijevi. Onaj član potjere kojeg je Safford bijesno ukorio zbog brzopleto-sti, bit će sada dvostruko bud-niji. Napregnut će oči i uši kako bi se iskupio.

U tom času ugleda neki lik kako izranja nečujno iz noći i ide prema njemu.

I Skeet ga opazi, te odluči iskoristiti priliku. Grčevito uhvati Thornea oko vrata i počne ga gušiti.

— Eto, tu je! — vikne promuklo. — Tu je, u podnožju strmine! Držat ću ga dok ga ne uhvatite!

Napevši sve mišiće i dobivši čudnovatu snagu, Rock Thorne zabaci sa sebe razbojnika, a u istom času odjekne u noći žestoka paljba. Meci su brazdali stijenu kraj njega.

Riješivši se tereta, on izvuče revolver i opali iz neposredne blizine u sjenku pred sobom. Čovjek se skvrči i stropošta na zemlju.

Opet započne užurbana paljba.

Jedan mu metak prozuji tik kraj nosa, drugi mu se zabije u tlo pred nogama, a treći mu trzne nogavicu.

Skrene na stazu duž potočnog korita. Jedino je po njoj, u toj stjenovitoj sutjesci, mogao potrčati iz petnih žila ne bojeći se da će se na svakom trećem ili četvrtom koraku spotaknuti o nešto i pasti.

Najednom su oko njega izronile mračne, pogurene sjenke,

dašćući, psujući i pucajući iz revolverâ. Za trenutak bi ih osvijetlili plamićci iz cijevi.

Jedan plamićak bljesne tik pred Thorneom i umalo mu opeče obraz.

Thorne udari tog protivnika revolverskom cijevi i vidje ga kako tetura u stranu.

Pred njim se sruši jedan član potjere, pogoden metkom svojih drugova. Thorne se spotakne o njega i, na svoju sreću, poleti naprijed. Već u idućem trenu prozuje dva metka samo desetak centimetara iznad njega.

Podigavši se, htjede se povući u grmlje. No pred njim se pojavi neki čovjek kao da je niknuo iz zemlje.

Thorne ga udari koljenom. Čovjek jaukne, ali ga obuhvati rukom oko struka kako bi ga zadržao. Thorne se otrgne i potrči.

U mraku su sijevali plamićci i ukrštali se. Vjetar je nosio kroz sutjesku barutni dim.

Thorne najednom opazi da više nije okružen neprijateljima. Našao se na nekakvoj čistini. Nastavi trčati kroz vjetrovitu noć, posrćući i teturajući. Povici i revolversko praskanje ostadoše iza njega.

Nije mu bilo jasno gdje je niti kakvu je udaljenost pretrčao otkad je započela pucnjava u klancu. Nesumnjivo bijaše da više nije u sutjesci. Vidio je pred sobom dolinu s kaktusima i trnovitim grmljem.

Nakon nekog mu se vremena činilo da pješaci već satima, no na istoku nije još nikakvo sivilo nagovijestilo novi dan.

Noge mu bijahu teške kao da su od olova. Jedva jedvice je još upravljao njima. Bio je na izmaku snaga, ali to nije htio priznati sebi. Nije smio. Dočeka li dan u ovoj pustinji, brzo će ga dokrajčiti sunce, ako ga prije toga ne uhvate Saffordovi ljudi.

Pred njim izroni nekakva čudna tamna sjena i brzo se pretvori u pješčenjačko stijenje. Bio je čvrsto uvjeren da je već jednom prošao mimo tih neobičnih stijena. To znači da trči u krugu.

Spusti se na ruke i koljena i, pužući oko stijena, pokuša pronaći svoj prijašnji trag. Nije bilo baš nikakva prijašnjeg traga!

Dok se teško dizao, nazivao je sebe pravom budalom. Larinda McClain nije zaista mogla naći nespretnijeg tragača za odlutalom stokom. On se uopće ne snalazi! Ima od njega koristi, otprilike, koliko i od patrone sa sačmom u vinčesterci.

Kad bi sada legao i umro, to ne bi baš nimalo pogoršalo položaj »Djetelini«. I za njega bi to, po svoj prilici, bilo najbolje.

Obuzet tim sumornim mislima, iznenada ugleda neko svjetlo u noći.

X

Za Jessa Crowlyja je do sada sve teklo kako je samo poželjeti mogao.

Onaj se Rock Thorne pojavio baš u pravo vrijeme kako bi mu se prišla Wilkesova smrt, kao što se onoj drugoj budali,

Felixu Mendози, prišlo Tealovo umorstvo. No Thorne se mogao iskosrititi još za nešto. Od takva se odmetnika može, dakako, svašta očekivati. Lako se može zamisliti da je uklonio predradnika na ranču, na kojem se zaposlio, kako bi zauzeo njegovo mjesto. Ima li se na umu ta činjenica, nesumnjivo je da je taj ranč zločinački i da je kriv za sva nedjela, za krađe stoke i paljenje sitnih rančeva i farmi. Tko povede ljuti boj protiv takva ranča, pravi je dobročinitelj. Riješit će cijeli kraj velike napasti.

Crowlyju je još nešto pošlo za rukom. Uspio je postići da gradski šerif Lou Safford bude imenovan šerifovim pomoćnikom za ovaj kraj. To znači da bitku protiv »Djeteline« neće voditi ranč »Sedmica«, nego će se sve zbiti pod okriljem zakona. »Djetelinu« će uništiti službena potjera. Osim ako plavokosa Larinda McClain napokon spozna koliko je sati i pokori se Clowlyjevim uvjetima.

Usprkos svim tim uspjesima, postoji i druga strana medalje. Osim što je dodijelio Saffordu pomoćničku zvijezdu, šerif Ransome je ispričao Crowlyju jednu vijest koja je djelovala na njega tako kao da ga je netko polio ledenom vodom. Naime, svi oni rančeri kojima se čini da ih ugrožava Crowly požalili su se guverneru i zatražili pomoć. Guvernera se dojmila njihova žalba, pa je naredio zapovjedniku arizonskih rendžera, Burtu Mossmanu, neka provjeri istinitost prigovora da šerif ne poduzima ništa protiv Crowlyjevih nedjela.

Šerif Ransome je doznao od jednog dobrog prijatelja da je Mossman povjerio taj zadatak nekom poznatom i opasnom arizonskom rendžeru, koji će se već za nekoliko dana pojaviti ovdje.

Drugim riječima, Crowly je morao što prije srediti sve. Treba da nestanu prepreke. Nije mu se na putu ispriječila samo Djetelina. Niti govora! Velike mu jade zadaju ona prokleta djevojka koja nalikuje na Meksikanku i Rock Thorne. Nije htio ni razmišljati o tom što će se dogoditi ako se njih dvoje povežu i obrate rendžeru.

Stoga je i te kako odahnuo kad ga je jedan glasnik obavijestio da su opkolili Rocka Thornea i da će ga dovesti na »Sedmicu« živog ili mrtvog.

* * *

Svjetlo što se pojavilo u mraku pred Rockom Thorneom nije bilo nikakvo priviđenje. Pokazalo se da je riječ o nekom osvijetljenom prozoru. To mu je svjetlo dalo novu nadu. Čvrsto je vjerovao da je na »Djetelini«.

Međutim, kad se zaustavio pred prozorom i pogledao unutra, na licu mu se odrazila zapanjenost. Ošamućeno zureći unutra, tek je nakon nekog vremena shvatio kako nije na »Djetelini«.

Doduše, u sobi je bio Ives Tampa, Larindin predradnik. Vidio ga je vrlo jasno. Sjedio je na stolcu i nije se doimao nimalo zadovoljno. To još nije bio nikakav znak da Thorne nije na Larindinu ranču. Zbu-

nilo ga je nešto drugo. Zašto su pedradniku »Djeteline« ruke svezane za naslon stolica?

Možda bi najpametnije bilo da uđem i ustanovim što se ovdje zbiva, pomisli omamljeno. Istina, Ives ne misli baš povoljno o meni, no sada je, sudeći prema svemu, u nekakvu velikom škripcu. Budući da obojica radimo na istom ranču, treba da mu pomognem.

Tako je! Najkraći je put kroz prozor, pogotovu zato što je on otvoren.

Uhvati se za prozorsku dasku i podigne. Bio je još napola vani, a napola unutra kad je začuo iza sebe konjski topot.

No, nije imao vremena razmišljati o njemu, jer u tom času uletješe unutra kroz vrata dvojica ljudi, očito privučeni topotom. Htjedoše prići prozoru i, ugledavši Thornea, zastadoše kao ukopani. Zabezeknuto su zinuli.

Zbog ukočenosti se doimaju vrlo neprirodno, pomisli Thorne, slične lutkama što sam ih vidio u izlogu u Albuquerqueu. Ne, čak su se i one lutke činile naravnijima.

Upadne mu u oči preplanulo lice zdepastoga... Do vraga, to je Crowly, Jess Crowly!

A kraj njega bijaše škiljavi Cibecue.

— Bogamu, to je ona uš koje se nikako ne možemo osloboditi — progunda gnjevno Cibecue.

Iz revolvea o Crowlyjevu boku sijevne žućkast plamen.

Thorne osjeti snažan udarac u glavu. U susret mu pohita pod i tresne ga u čelo. Vidio je

još samo zvjezdice, potom se onesvijestio.

Nije znao da ga nije pogodio metak, već prozorski okvir što se rascijepio kad ga je pogodilo tane.

* * *

Ošamućeno otvorivši oči, Rock Thorne ugleda nad sobom tamnokosu ljepoticu. Iz modrih su joj očiju kapale suze na njegove obraze. Čudnovato ga je zapekla njezina tuga i pokušao je odgonetnuti zbog čega ona plače, a onda je opet izbubio svijest.

Kad je sljedeći put otvorio oči, imao je dojam da leži na slamarici i sve je oko njega bilo bijelo. U prvi čas pomisli da vidi nad sobom nebo, no još nikada nije vidio tako bijelo nebo. Ne, ne može ni biti tako bijelo.

Napokon zaključi da je pokriven bijelom ponjavom.

Vonjala je na znoj.

Ruke mu bijahu sklopljene na prsima. Kad bi još imao u njima bijeli ljiljan, nalikovao bi baš na pravog mrtvaca, pomisli.

Tada mu sine. Netko ga, očito, smatra mrtvim! Nevjerojatno!

Upravo htjede zavrnuti ponjavu kadli se začu bat čizama.

— Ništa mi ne znači to što ste ga položili na odar — progovori u tom času Jess Crowly.

— Vjerovat ću da je mrtav tek kad se u to uvjerim svojim očima. Neka! Za to ima još vremena! Nego, gdje je djevojka?

Izrekao je to pitanje tako prijeteci da je Thorne vidio u mislima kako se stari Felix uplašeno saginje.

— Tko to zna? — odvrati Felix. — Odakle bih ja to mogao znati?

— Davo te odnio, dosta mi je tvojih laži! — zareži Crowley.

Thorne ga je čuo kako bijesnim koracima prilazi starcu. Vjerovao je da mu je Crowley sada okrenut leđima.

Odlučan da pritekne u pomoć starcu, htjede se dići i u tom trenu začu opet nekoga kako ulazi. Sjeti se čovjeka koji je sa Crowleyjem upao u sobu prije nego što se on onesvijestio.

— Sve sam pretražio — prozbori Cibecue. — Nema je nigdje. Bez sumnje pobjegla je s ranča.

— Kako bi mogla pobjeći? — odvrati osorno Crowley. — Konj joj je još vani, nije li tako? Jesi li zavirio u sanduke za zob? Nisi? Onda zaviri! Ne nađeš li je ondje, nastavi je tražiti! Uzmi fenjer i potraži joj tragove! Povedi sa sobom pse!

Thorne je čuo Cibecuea kako srdito izlazi. Potom se začu šamar, a stari Felix glasno jauknu.

— Govori! — naredi Crowley.
— Ne progovoriš li odmah, polomit ću ti sve kosti!

Prizvuk njegova glasa duboko uznemiri Thornea. Očito je razbojnik, želeći se što prije dočepati djevojke, bio već izvan sebe od bijesa zato zvansebeodbijesazatoćdb mu se Felix odupro. Ako starac ne progovori, umlatit će ga.

Opresno zavrnuvši ponjavu, Thorne gurpu lakat u stranu i htjede se podići na nj. Pri tom revolver padne s ležaja na pod.

Opsuje sam sebe zato što nije na vrijeme opazio oružje. Stari Felix i Panchita su ga smjestili na odar kao da je mrtav, ali su znali da se samo onesvijestio i podmetnuli mu kolt pod ponjavu. Nesumnjivo im je to bila jedina nada. Vjerovali su da će se on još moći uplesti.

Međutim tu je povoljnu priliku sada prokockao!

Jess Crowley se naglo okrene. Preplanulo mu se lice razmjerno izobličiti dok je desnicom izvlačio revolver iz korice.

Thorne opazi kako napinje kokot i ugleda plamičak iz cijevi.

No metak se zabije u strop, jer je stari Felix skočio prema Crowleyju obuhvatio ga objema rukama i objesio se na njega tako da je razbojnik izgubio ravnotežu i pao na leđa.

Thorne nije imao vremena diviti se starčevoj hrabrosti. Spazi na podu kolt, sagne se i posegne za njim. Kad je uhvatio glatki držak, revolver opet zagrmi.

Ugleda Felixa kako se, uhvativši se za prsa, ruši natraške.

Crowley je već otvorio vatru na njega, ispaljujući metak za metkom i munjevito povlačeći rubom dlana kokot. Pucao je dok nije ispraznio oružje, no u uzbuđenju bio je brzoplet.

Thorne ispali samo jedan hitac i opazi kako je iz razbojnikove bluze štrcnula prašina.

Iako je bio samo lako ranjen, pomahnitali se Crowley otrijezni. Munjevito se okrene i izjuri iz sobe. Cijelim su hodnikom odjekivali njegovi hitri koraci, sličeci bunjanju na uzbunu.

— K vragu, šefe, što se događa? — Cibecue uzvikne u noći.

Kad je Thorne, noseći upe-
ren pištolj, stigao do vrata, Ci-
becue je već pobjegao za Crow-
lyjem. Više ih nije bilo na vi-
diku.

Thorne napuni revolver. Kad
je završio s tim, neki glas se
javi s praga one sobe iz koje je
maloprije izišao.

Hitro se osvrnuvši, iznena-
đeno je razrogačio oči. U hod-
niku je stajala Panchita.

* * *

Već su se uobičaji takvi izne-
nadni susreti, pomisli on. Ona
se uvijek pojavljuje neočeki-
vano, kao da je niknula iz zem-
lje.

Pokuša joj razaznati na licu
osjećaje što ih je izazvao sus-
ret s njim. Međutim, lice joj bi-
jaše u sjeni, pa nije mogao ni-
šta vidjeti. Opazio je samo da
ga netremice promatra. Poku-
šava li ona, možda, razabrati
ispod ožiljaka odmetničkog ži-
vota kakav je bio nekoć? Ako
otkrije njegovo pravo biće, što
će osjetiti prema njemu?

Premda te misli bijahu vrlo
čudne s obzirom na mjesto i
vrijeme, nekako mu se činilo
vrlo važnim da dozna odgo-
vore.

— Dodi ovamo, molim te —
reče ona — i pogledaj ga. Bo-
jim se da je...

Thorne pođe za njom u sobu.

Stari je Felix ležao nepo-
mično ondje gdje je pao. Na
košulji mu se proširila tamna
mrlja.

Thorne klekne kraj njega i
zatim, digavši pogled prema
njoj, polako strese glavom.

U očima su joj se iskrile
suze.

— Bio je vrlo dobar čovjek...

— prošapće ona i klekne.

Thorne obide prostorijske, zat-
vori prozorske kapke i povuče
zasune na vratima.

Vrativši se k djevojci, položi
joj nježno ruku na rame.

— Što ćeš sada učiniti? —
zapita je. — Imaš li nekoga
kod koga bi mogla živjeti?

Ona ga zagrlila i navlaži mu
košulju suzama. Tapšao ju je
po leđima i nastojao utješiti.
Nije ju mogao odvojiti od sebe,
iako mu je vrijeme bilo dragoc-
jeno.

Iznenada se ona uspravi, po-
gleda ga, privuče njegovu
glavu i poljubi ga u obraz. Po-
tom mu obuhvati lice objema
šakama, poljubi ga gotovo
prkosno u usta i ustane.

— Poći ću s tobom — reče
mu odlučno.

Thorne skrene pogled u
stranu i zastenje.

Ne smije mu vidjeti oči. Ne
smije opaziti kako mu je pri-
duši... i kako bi rado buduć-
nost proživio s njom.

No on nema pravo na takvu
budućnost. On je odmetnik!

— Ne možeš poći sa mnom!
— reče joj, ogorčeno stisnuvši
zube.

— Neću ti biti teret — odv-
rati Panchita drhtavim glasom.

— Nije riječ o tom. Jedno-
stavno, ja sam odmetnik, za
mnom se traga zbog umorstva,
raspisana je novčana nagrada
na moju glavu i...

Ona odmahne rukom kao da
je to potpuno nevažno.

— Sve sam to odavno naslu-
tila. Međutim, nevin si, zar ne?

Uvjerena sam! Dobro, zar ne bih i ja mogla živjeti u divljini i neprestabo se seliti? Uostalom, i sa stricem Felixom sam u divljini i...

– Da, ali on ti je bio stric.

– Ne, nije mi bio pravi stric. Samo sam ga tako zvala.

– Ja ti, eto, ne bih mogao ni glumiti strica.

Ona ga čudno pogleda i osmehne se.

– Ne napuštaj me, Dakota! Ne smiješ me više nikada napustiti...

– Osamnaest mi je godina – prekine ga ona uzrujano. – Razumijem ja sve vrlo dobro, dabome! Želiš me poštediti onog što će ljudi misliti i govoriti o meni. Vrlo dobro znam što već ionako misle? Premda sam se školovala i pripremala za učiteljski poziv, pridružila sam se nekakvu starcu i lutala s njim kroz divlinu. Zamisli!

– Školovala si se... – započne on. Ona mu ne dopušta da nastavi, već mu se približi i položi mu dlan na nadlakticu.

– Sve ovisi o našem stavu prema životu. Za nekoga je neki način života dobar, a za nekoga je isti život vrlo loš. Dvije sam godine smatrala ovakav život užasnim, a sada, kad već pripada prošlosti, ne čini mi se strašnim. Što znaju ljudi jedni o drugima? Uglavnom samo glupa naklapanja. Svijet je pun ljudi koji zamjeraju drugima ono što bi i oni rado učinili.

Thorne je zbunjeno pogleda, ali ona ustraje pri svojoj odluci.

– Dovoljno sam odrasla da znam kako treba postupiti – reče mu.

– Onda znaš da nipošto ne smiješ poći sa mnom – odvratila joj on.

– Mnoge su žene u kudikamo neuspjelijem braku...

– Zaboga – uzvikne Thorne – ne mogu se oženiti tobom! – Pocrveni dok je tražio riječi. – Zar bi htjela... zar bi htjela provesti život uz odmetnika, uz čovjeka koji je, prema općem mišljenju, ubio šerifa San Sabe u Teksasu? Uz prognanika koji će, vjerojatno, stalno morati upotrebljavati revolver i spašavati goli život? Iako sam zapravo nevin, ta činjenica nimalo ne mijenja položaj ni meni ni tebi.

– Ne govori tako! – usprotivi se ona uzbuđeno. – Ljubav može svašta promijeniti...

Thorne nemoćno strese glavom.

– Hajdemo – promrmlja. – Treba da potražimo Tampu... i nestanemo odavde.

Nije se obazirala na njegov poziv.

– Nisam te molila da se oženiš mnome – reče mu. I njoj se zarumenješe obrazi. – Molim te samo da me zadržiš uz sebe. Biti ću ti korisna. Mogu zaradivati kao konobarica, mogu šiti i kuhati...

– Ponajčešće nećemo imati ništa za jelo – prekine je on zlovoljno. – Hajdemo! Dovoljno smo pričali o tom. Ne, nebi to imalo smisla.

– Dakle, ne sviđam ti se? Smatraš me ružnom? – prozbori ona napola ljutito, a napola očajno.

Ispunjen nemoćnom boli, Thorne stisne šake tako da su pobijeljele. Sjeti se svega onog što je proživio za proteklih mjeseci. Sjeti se svega čega se morao odreći. Morao je uskratiti sebi sreću koju drugi smatraju sasvim prirodnom. Zar se to neće nikada završiti?

Svakako mora prekinuti ovaj razgovor. Ne smije joj dopustiti da mu se ponovo ponudi, jer će izgubiti vlast nad sobom, čvrsto je zagrliti i privući k sebi.

— Dobro, popričat ćemo poslije o svemu tom — izbjegne dalji razgovor. — Sada nije prikladno vrijeme ni mjesto. Što li je s Ivesom Tampom?

— Nestao je, ako misliš na onog čovjeka koji je bio svezan na stolcu. Kad smo ušli, više ga nije bilo. S naslona je visio prerezan konopac. Na stolcu se vidjela krv...

Ubili su ga, pomisli Thorne. Ubili su ga i sakrili negdje njegovo tijelo. Žele stvoriti dojam da je potajno pobjegao iz ovog kraja.

— Treba da nestanemo odavde — reče.

Zapravo, radije bi bio ostao i obračunao jednom zauvijek s Jessom Crowlyjem. Jedino tako se može spasiti »Djetelina«. Crowly je postao tako moćan i ispleo je tako lukavo mrežu da ga samo metak može zaustaviti.

Jedno s drugim, svakako bi trebalo da oстане i bori se. Larinda McClain se pouzda u njega. Očekuje od njega spas.

No najprije mora odvesti Panchitu na neko sigurno mjesto. Mora je sakriti pred onim

čovjekom koji je uporno progoni. Pred onim ubojicom s nožem, koji je možda Crowly. Ipak to još nije nepobitno ustanovio.

Zašto je ta hulja želi uhvatiti? Naravno, zato što je vidjela kako je ubijen Teal. No on bi lako mogao pronaći četulažnih svjedoka, spremnih da se zakunu da je on nevin. Zašto se onda boji nekakve priproste Meksikanke? Njeno svjedočenje, kad bi se i osmjelila govoriti protiv njega, ne bi ništa značilo porotnicima. Doduše, ona nije baš priprosta Meksikanka!

Obuzet tim mislima, Thorne odnose svjetiljku do prozora, ugasi je i otvori kapke.

U sobu prodre blijedo danje svjetlo. Noć je već uzmaknula. Na istoku je novi dan razvio crvene zastave. Uskoro će izići sunce.

Bilo je vrijeme za izlazak iz kuće. Zapravo, najprikladnije je vrijeme već prošlo.

Thorne je sumnjičavo kružio pogledom po okolini. Što li se pritajilo u toj tišini?

Negdje su u blizini Jess Crowly i njegov spretni strijelac. Vrebaju držeći uperene puške. Slutio je to cijelim bićem. Crowly želi oprati sramotu sa sebe. Neće propustiti ovakvu priliku.

Začuvši Panchitu kako mu prilazi, Thorne je pogleda.

— Gdje su vam ostali konji?
— zapita je.

— Ostavili smo ih u šumici s druge strane kuće — odgovori mu ona i kratko mu se osmjehne.

Taj mu smiješak donese veliko olakšanje. Ako se prije i ljutila na njega, sada mu je već sve oprostila. Činilo se da potpuno razumije njegovo držanje.

— Hajdemo — prozbori on tiho i, uhvativši je za ruku, povede je u mračni hodnik što je vodio do stražnjih vrata.

Već poslije nekoliko sekundi zastadoše zbunjeno, obuzeti zlim slutnjama.

S kraja se hodnika čulo nekakvo čudno pucketanje. Povremeno se razabirao crvenkast sjaj.

— Požar! — uzvikne užasnuto Thorne. Žurno produži prema vratima.

Kraj njih je bilo kudikamo toplije. Čim ih je dotaknuo, osjetio je vrućinu. Kad ih je odškrinuo nekoliko centimetara, razlio se hodnikom treperav sjaj vatre i jasno se čulo pucketanje i praskanje pohlepnih rumenih plamenih jezika. S tim se zvukovima pomiješa zveket stakla.

Jess Crowly očito nije gubio vrijeme, pomisli Thorne. Predugo sam razgovarao s Panchitom.

Vjerojatno je već u plamenu cijela stražnja strana kuće. Šuho drvo gori kao guba.

Opsuje kad je pokušao odgonetnuti razlog koji je naveo Crowlyje da zapali svoju vlastitu kuću. Naravno, pripisat će taj požar »Djetelini«. Nitko neće posumnjati u tu tvrdnju ako se ovdje nađu Ives Tampa i Thorne, glavni Larindini pouzdanici. Smatrat će se da su obojica ustrijeljeni zato što su podmetnuli vatru. Zaista su prevr-

šili mjeru, kazat će ljudi, puni razumijevanja, i opravdati Crowlyja kad bude svom žestinom navalio na »Djetelinu«.

Otvorivši vrata, Thorne uhvati Panchitu za desnu ruku i vikne:

— Hajdemo!

Izjuriše iz kuće i potrčase iz petnih žila prema cedrovoj šumici, udaljenoj samo dvadesetak metara. Osjetili su blizinu vatre samo za tren, dok su izlazili iz kuće, a potom je pucketanje ostalo iza njih.

Jesu li još konji na drugoj strani šumice? Ili ih je možda Crowly otkrio i odveo?

Thorne pusti Panchitinu ruku i u trku povuče iz korica revolver.

S prozora kaubojske spavaonice puška se zlokobno oglasi.

Međutim, skriveni je strijelac imao težak posao. Cilj mu se, okrenut mu bočno, kretao brzo, pa nije baš mogao ocijeniti koliko treba gađati ispred njega. Osim toga, pomiješao se sjaj vatre s jutarnjim sivilom, pa vidljivost nije nipošto bila povoljna.

Thorne ispali u trku hitac prema prozoru kolibe za kaboje, a onda utrčase već njih dvoje u šumarak. Na obazirući se na granje koje im je zapinjalo za odjeću, probijali su se prema suprotnoj strani.

Stigavši do ruba šumice, pogledaše kroz granje. Panchita prigušeno krikne kad je ugledala dva konja. Ugrize se za usnicu.

— Odveli su konje na čistinu — prozbori drhtavim glasom.
— Mi smo ih privezali ovdje, na rubu šumice.

Thorne smrknuto kimne. Nešto takvo je i očekivao. Stisnuvši oči, napeto je ocjenjivao položaj.

Konji su, dva lijepa dorata, bili privezani za panj petnaestak metara od šumarka. Tih se petnaestak metara činilo vrlo dugima.

No nisu ti metri bili jedini biser koji je pripremio Jess Crowly. Pet metara iza konja raslo je drveće s gustom krošnjom, okruženom grmljem.

— Ipak ću se dokopati konja — progunda Thorne. — Vidjet ćeš.

— Ne možeš! — uzvikne ona. — Ubit će te. Zbog toga su i privezali konje ondje.

— Da, jasno mi je da su ih privezali baš zbog toga. Međutim, bez konjâ nećemo moći pobjeći odavde. Stradat ćemo. Premoćni su.

Da, jasno je bilo da su konji mamac. S druge strane, ako se pokolebaju i ostanu u šumarku, bit će to pravo samoubojstvo. Vrijeme je Crowlyjev saveznik. Zasada ima Thorne posla samo s dvojicom protivnika. No Crowlyjevi će ostali ljudi, gdje god bili, uskoro ugleđati vatru i dojuriti ovamo. Zacijelo je negdje u okolici još i Safford sa svojom potjerom, pa će ih domamiti vatra.

— Poslije ćemo se još teže dokopati konja! — zaključi Thorne. — Treba da iskoristimo priliku! Brzo!

— Ne smiješ krenuti preko čistine! — zakuka Panchita. — Ubit će te!

— Pokušat će. — Thorne se gnjevno osmijehne.

— Ne idi! — U modrim joj se očima, koje su čarobno djelovale na njega, vidjelo strahovanje za nj. — Ne puštam te! Ne, neću te pustiti!

Thorne se sjetno osmijehne.

— Vidiš, Panchita, tako je kad se djevojka veže uz nekog odmetnika. Takav bi bio tvoj život uz mene. Ali ostavimo sada te razgovore. Smjelo digni glavu i pomozi mi. Najbolje ćeš mi pomoći ako ostaneš ovdje. Tada ću se moći usredotočiti samo na konje. Razumiješ me? Ostani ovdje, pa ću se vratiti k tebi.

Potapše je po ramenu i napuni kolt. Vjerovao je u šest prijatelja u bubnju. Oni su mu bili jedina nada, ako uspije izbjeći protivničke metke.

Do konjâ nije mogao stići nikako drukčije osim preko čistine. Morao se pouzdati u sreću.

* * *

Razmaknuvši granje kako bi bolje vidio drveće iza konjâ, Thorne začuje prasak i u istom mu trenu metak probuši obod šešira.

Ovaj put je puška opalila iz suše.

Dakle, čovjek iz kaubojske spavaonice premjestio se u međuvremenu, pomisli Thorne. Ili se dogodilo to, ili je opalio netko drugi.

Jedan mu metak otkine grančicu u blizini i odbije se ulijevo. Fijuknuo je iz pravca velike bačve za skupljanje kišnice, koja bijaše na pola puta između suše i šikare. Očito se strijelac približavao ili je stigao netko drugi iz družine.

Thorne se iz dna duše nadao da se nije dogodilo ovo drugo.

— Pričekaj me ovdje — prišapne on djevojci i istrči iz šumarka.

Odmah zapucaše dva revolvra u krošnji stabla iza konjâ. Fijukali su meci.

Konji prestrašeno iskolačiše oči. Jedan se počeo propinjati. Dogodi se ono čega se Thorne bojao: puknuše uzde!

Plamićci iz cijevi i barutni dim odali su skrivenog strijelca u krošnji.

Thorne opali a strijelac, lomeći grane, padne iz krošnje.

Onaj konj koji se otrgnuo potrči baš prema Thorneu.

On ga uhvati za podbradač i svojom ga težinom natjera da spusti glavu. Zaustavi ga.

Budući da nije mogao više ništa drugo učiniti, dorat se počne ritati stražnjim nogama. Thorne se uhvati za jabuku sedla i pusti podbradač. Prebaci nogu preko sedla.

Puška kraj bačve za kišnicu počne ubrzano pucati nakon stanke dok ju je strijelac punio.

U istom je trenu Panchita u galopu projurila na drugom doratu mimo Thornea. Nije poslušala njegov savjet, već je u pravom trenutku pokušala sreću.

* * *

Jedan sat nakon toga zaustaviše se na nisku brežuljku i zagledaše u valovitu preriju.

Djevojka pokaže prema zelenoj mrlji, udaljenoj desetak kilometara.

— »Djetelina« — promrmlja ona.

»Djetelina« bijaše jedino utočište koje joj je zasada mogao ponuditi. *

Vrijeme je, pomisli on, da doznam od nje odgovore na neka pitanja koja me već dugo muče.

— Kako to da si se, kad sam se onesvijestio, pojavila na »Sedmici«? — zapita je.

— Došla sam zbog strica Felixa — ispriča ona. — Kad sam mu rekla kako su ga podlo iskoristili Crowly i Safford, nije mi povjerovao. Činilo mu se to potpuno nemogućim. Htjela sam ga odvesti k tebi kako bi vidio dugme koje si pronašao u javnoj konjušnici. Međutim, uzrujao se i nije me htio slušati. Zaputio se na »Sedmicu« da bi razgovarao sa Crowlyjem. Nekako je bio uvjeren da će to Crowly priznati ako je istina. Pratila sam ga, no nije mi bilo ni nakraj pameti da se pokažem na »Sedmici«. Vjerovala sam da ću se vrlo lako sakriti u noći. Ali tada si se ti pojavio, pa se sve smjesta promijenilo. Vidjeli smo kako se hoćeš popeti kroz prozor u sobu, zatim je odjeknuo hitac i ti si se srušio. Odjahali smo u galopu oko kuće kako bismo sakrili konje. Crowly je začuo topot i očito pomislio da si doveo sa sobom cijelu družinu s »Djeteline«. Stoga su on i njegov pomoćnik pobjegli. Na žalost ubrzo su spoznali svoju zabludu i vratili se.

— Nesumnjivo nisi upletena u sve to samo kao Felixova sinovica — napomene on. — Ne bi te zbog te rodbinske veze lovili kao zeca. Priznaj mi sve!

— Zašto misliš tako?

– Eto, sama si mi rekla da si se školovala i namjeravala postati učiteljicom. Nisi priprosta djevojka kakvom se praviš. Osim toga, nisi Meksikanka. Od prvog si me se časa činila zbog boje očiju sumnjivom. Sada sam uvjeren da si Teksašanka.

– Zanimljivi su tvoji zaključci – izusti ona i bezazleno mu se osmijehne.

Thorne je smrknuto pogleda.

– Kako si došla k stricu Felixu? Tko te hoće pošto-poto ubiti? I zašto? Tko su oni muškarci koji su te napastovali u Tucsonu i pred krčmom? Tko su ta dvojica? Tko te progonio kroz pustinju?

Ona se nasmije.

– Uh, koliko pitanja! – reče

– Da, u glavi mi se vrzma stotinu pitanja. Potpuno si me zbunila, djevojko! Najprije sam te spašavao iz nevolja u Tucsonu, zatim pred krčmom. Morao sam te osloboditi napasnika. Potom si zatražila od mene dugme koje sam pronašao u staji. Zar su sve te nevolje nastale zbog dugmadi? Nakon toga si mi, onda kad mi je bio najpotrebniji, dovela konja. Poslije sam naišao na tebe u ovčarovu logoru. Stražarila si ondje. Kad sam se vratio u Oro Blanco, stvorila si se odmah i ti ondje. Bila ti je kao i obično potrebna pomoć, ali si mi najprije, opomenuvši me povikom, spasila glavu. Pošao sam za tobom u pustinju i ondje te zatekao s nekim nitkovom koji ti je upravo htio slomiti vrat. Zbog čega te se boje ti ljudi? – Pogleda ga je nemoćno a on je nastavio: – Ne mogu to sebi objasniti.

Ona se nasmije, gledajući mu zapanjenost na licu. Očito nije mogao povezati jedno s drugim.

– Možda se sve vrti oko one dugmadi – reče mu.

– Oko dugmadi! Odakle znaš da nemam samo jedno puce?

Ona se osmijehne.

– Maloprije si govorio u množini – podsjeti ga. – Uostalom, vidjela sam kako si mu otrgnuo drugo dugme s kožnatih nogavica. Imao je te kožnate zaštitne nogavice na sebi i onda kad je ubio Tela. Barem sam čvrsto uvjeren da ih je imao na sebi.

– Dakle, ti znaš tko je on? Stoga bi te on htio ukloniti?

– Možda i stoga!

– Možda i stoga! – uzvikne on uzrujano. – Jednog ću dana, ako mi se život ne završi prebrzo, doznati sve. Nemoj se žuriti. Imamo vremena napretka, dabome. – Ljutito je pogleda. – Govoriš o Crowlyju, zar ne?

– Da, vjerujem da je riječ o njemu.

– Pa, vidjela si da je imao na sebi kožnate nogavice kad je ubio Teala!

– Nisam vidjela Tealovo ubojstvo, ali sam bila u blizini. Vidjela sam Crowlyja kako izlazi iz staje. Uglavnom, čini mi se da nitko drugi ne nosi kožnate nogavice.

– Čini ti se, čini ti se! – uzvikne nestrpljivo Thorne.

– Uzdahne.

– Progovori napokon o činjenicama – zatraži tada. – Evo, počni od Teala. Zbog čega si došla u to vrijeme u staju?

– Htjela sam razgovarati s tobom. Negdje gdje nas nitko neće vidjeti. Inače bih te izvrgnula opasnosti. Htjela sam te dočekati u staji. Tek što sam kroz stražnja vrata šmugnula u jedan odjeljak za konje, prošao je mimo mene nečujno i brzo neki čovjek. Opazila sam crne kožnate zaštitne nogavice sa crvenkastom dugmadi, ali nisam vidjela i lice. Ubrzo nakon toga ugledala sam Jessa Crowlyja. Imao je na sebi baš takve nogavice. Nosio ih je kad je ustrijelio Winka Parra...

– Sto mu gromova – vikne Thorne – tko li je, opet, taj Wink Parr?

– Čovjek koji me napastovao pred krčmom. Htio me nagovoriti da se vratim kući. Sjećáš li se onih trenutaka kad je Wilkes na hotelskoj verandi ustrijelio mladog McClaine? Nekoliko časaka prije toga odjeknuo je hitac u uličici iza hotela, nije li tako?

– Da, sjećam se tog hica.

– E, tim je hicem ubijen Parr.

– A tko je bio taj Parr?

– Napola Teksašanin, napola Meksikanac. Radio je kod mog oca.

– Oh, zar ti imaš i oca?

– Naravno. Pobjegla sam od njega. Sudeći prema svemu, poslao je Parra za mnom.

– Zašto si pobjegla od kuće?

– Pobjegla sam, zapravo, od budućnosti koju mi je namijenio. Otac, već odavno udovac, nije znao što bi sa mnom. Bila sam mu suvišna. Smetala sam mu, moglo bi se reći. Vrlo sam rijetko smjela doći iz internata kući... samo jednom na godinu.

Zatim sam iznenada i slučajno doznala kakve su mu namjere. Htio je da se udam za čovjeka koji mi je bio odvratn. Odlučila sam otkriti ocu svoje osjećaje. Požurila sam kući kako bih mu sve objasnila i zamolila ga da odustane od priprema za takvo vjenčanje. Kad sam stigla kući, bila je noć. Nije me očekivao, pa je imao kod sebe gosta: Jessa Crowlyja. Htjela sam iznenaditi oca, te sam tiho ušla u kuću. Njih su se dvojica tako udubili u razgovor da nisu ni opazili kad sam otvorila vrata radne sobe. Od zaprepaštenja sam zastala kao ukopana. Otac je upravo povjerio Jessu Crowlyju zadatak da opljačka nekog čovjeka i ubije ga. Kad je Crowly digao pogled, vrisnula sam i pobjegla. Jurao je za mnom, ali sam mu uspjela umaći u noći. Nisam se željela vratiti kući niti sam se usudila. – Ona stisne usnice.

– Ovdje sam ponovo srela Crowlyja. Prepoznao me. Dakle, sada ti je sve jasno. Progoni me prije svega zato što ja znam kako je podlo postupio prema tebi i upropastio te...

– Mene je upropastio? –

Zapanjeno ju je promatrao. –

Zar me Crowly upropastio?

Ona kimne.

– Da, tako je! Onog čovjeka kojeg su htjeli opljačkati i ubiti zvali su »Thorne«. A »Thorneom« te nazvao gradski šerif kad te htio uhapsiti. Prišli su ti umorstvo šerifa Toma Curryja iz San Sabe, nije li tako?

Thorn ju je netremice promatrao razrogačenim očima. Osim čuđenja bijaše u njima još nešto, nešto što ju je uplašilo.

Ustuknula je.

— Do vraga! — prostenje on
— tko si ti?

— Maria Jacqueline Stokes.
Bankar Blackwell Stokes mi je
otac.

XI

Kako se sudbina zna ponekad grubo našaliti!

Ta je misao stalno prolazila kroz glavu Rocku Thorneu dok je jahao sâm prema »Djeteline«.

Djevojka koja mu je i te kako pomogla, djevojka s kojom bi vrlo rado proveo cijeli svoj život da nije odmetnik, kćerka je onog izdajice Stokesa!

Za proteklih se dviju godina usredotočila sva njegova mržnja, rastući iz dana u dan — na Stokesa. U mnogim mu je teškim časovima bila jedina utjeha pomisao da će mu se osvetiti, da će jednog dana izravnavati račune s tim nitkovim. Jedino mu je ta misao donosila olakšanje.

Međutim, sada ga je sudbina lišila i tog oduška. Izazvala je u njemu borbu savjesti. Kad god bi zavapio za osvetom, pobunio bi se jedan dio njegove duše. S jedne strane bijaše osveta izdajici Stokesu, a s druge milost za oca djevojke koja bi mu bila sve na svijetu da nije morao krenuti odmetničkim putem.

Pomisli na Jessa Crowlyja. Ako je Crowly dobio od Stokesa zadatak da ga opljačka i ubije, onda je on, premda je namijenio metak Thorneu, ustrijelio šerifa Curryja. Osim

toga, upravo on je viknuo: »Thorne, prokleta kukavico, ubio si šerifa!«

Jedno s drugim, Jess Crowly je kriv za njegove patnje koliko i Stokes! Samo, za njega neće biti milosti. Dobit će ono što je zaslužio.

Napokon je izbila na vidjelo cijela istina. Više nije bilo neriješениh zagonetki. Gotovo uvijek se nakon nekog vremena uđe u trag pravom ubojici.

Thorneove misli skrenu u jednom drugom pravcu. Ne bi li sada zakon mogao nepristrano ispitati ono što se zbilo u San Sabi? Možda bi se mogla dokazati njegova nevinost i mogao bi dobiti posjed što su mu ga oteli? Možda se pred njim otvara put do slobode i voljene djevojke?

Sve je to moguće samo ako Blackwell Stokes i Jess Crowly ostanu živi, pomisli on, kako bi se na sudu mogla ustanoviti njihova krivnja!

Ujahavši u dvorište »Djeteline«, ugleda nekog konja s nepoznatim žigom, koji je objesivši glavu stajao pred verandom.

Kad je sjahao i koraknuo na stepenice što su vodile na verandu, izađe iz kuće neki čovjek.

Zapanjeno se zagledaše jedan u drugoga. Kao da su se skamenili. Čovjek na verandi bijaše Blackwell Stokes.

Pribravši se donekle, podmukli bankar ustukne dva koraka. Htjede zavući ruku pod bluzu prema koricama pod pazuhom, ali mu se ona na pola puta zaustavi kao da su mu mišići najednom onemoćali.

Thorne se prezirno nasmi-
ješi dok je gledao kako se Sto-
kesu klonulo spušta ruka.

Bankar nije mogao sakriti
strah u očima.

— Kako ste, Blackwelle? —
uspije prozboriti nehajno
Thorne. — Da li još onako
spretno muzete svoje klijente?
Nekoć ste bili pravi stručnjak
za to.

Stokes je nijemo micao usni-
cama i pokušavao uobličiti ri-
ječi.

— Nisam... nisam imao
pojma da ste ovdje, Rock —
prozbori kreštavim glasom. —
Zar je trebalo da vas očekujem
čim sam doznao da Parr nije
više živ?

— Nemam nikakve veze s
Parrovom smrću, Blackwelle.
Neka vam to bude jasno. Među-
tim, zar vas ne zanima kako
vam je kći?

— U Stokesovim očima po-
javi oprez.

— Sreli ste Jacqueline? —
promrmlja. — Tu prokletu laž-
ljivicu? Ja više nemam kćerku!
Odrekao sam je se onog časa
kad je otišla iz moje kuće!

— Znači, Parr je tražio ne-
koga drugog — zaključí po-
drugljivo Thorne.

Bankar pogleda za trenutak
u stranu, a kad je ponovo di-
gao glavu, u očima mu se vrlo
jasno vidjela lukavost.

— Dakle, bilo je to ovako —
započne. — Ja sam...

— Poštedite me svojih laži —
prekine ga Thorne. — Znam
još zbrojiti dva i dva. Poslali
ste Para da traži Crowlyja. Ko-
liko vam je para odnio taj nit-
kov?

— Što kažete? Kako se zove
taj čovjek?

— Vrlo dobro ste me čuli.
Crowly. Jess, Crowly! — odvrati
Thorne.

Stokeš zausti kako bi to pore-
kao, ali ga uplaši ono što je vi-
dio u Thorneovim očima. Uzvr-
poljivši se, uzmakne još jedan
korak.

— Ta će me lažljivica upropa-
stiti! — progovori vrištavim
glasom. — Da, htjela bi me uni-
štiti! Htjela bi vas nahuškati
na mene! — Upotrijebivši svu
snagu volje, ovlada sobom. —
No, istina je ovo što ću vam
sada reći. Pogodili ste, poslao
sam Parra u potragu za Crow-
lyjem. Prije nego što je stradao,
uspio mi je još napisati da ga
je pronašao. Iskreno rečeno,
poslao sam Parra u potragu za
Crowlyjem baš zbog vas.
Naime, uspio sam prikupiti
neke dokaze da vas je Crowly
opljačkao i da je on ustrijelio
šerifa Curryja. Smatrao sam
svojom dužnošću da učinim
sve što je u mojoj moći kako bi
se utvrdila vaša nevinost.

— Dakle, to je vrlo lijepo od
vas, ali mi po svoj prilici ne
možete dokazati da ste se to-
liko zabrinuli za moju sudbinu
i htjeli pomoći.

— A mogu vam dokazati,
dabome! — odgovori pobjedo-
nosno Stokes. — Ostavio sam
kod odvjetnika Singera jedno
pismo... za slučaj ako se ne vra-
tim s ovog putovanja. U njemu
sam spomenuo sve okolnosti
koje upućuju na Crowlyjevu
krivnju i ujedno pokazuju da
ste vi nevini.

Thorne mu se ledeno osm-
jehne.

— Da, jasno mi je — promrm-
lja. — Nije vam bila na pameti

moja dobrobit. Fućka vam se za mene! Htjeli ste se, zapravo, osvetiti Crowlyju, pogotovu ako u obračunu s njim izvućete kraći kraj. Izvrsno! – Odlučno podigne ruku kad je bankar htio kazati nešto. – Ne trudite se! Dobro su mi poznati vaši prijateljski osjećaji. Sve mi je jasno kao dan. Platili ste Crowlyju kako bi me opljačkao i ustrijelio. Vaša je kćerka...

– Mogu vam to objasniti! – prekine ga uzbuđeno bankar. – Ne nasjedajte Jacquelineinim klevetama. Crowly je zastupao stočarsko udruženje i predložio mi nešto vrlo nepošteno, pa sam ja tada, naravno...

– Prestanite! Dosta mi je vaših laži! – razbjesni se Thorne i pogleda ga tako prijeteći da su Stokesu zapele riječi u grlu. – Poklonit ću vam kukavni život samo zbog kćeri, no neću više slušati vaše izmišljotine. Je li Larinda McClain u kući?

– Da, u kući je. Mislio sam da je ovo »Sedmica«. Došao sam na pogrešno mjesto. No, gospodica McClain veli da će se tokom dana Crowly navratiti ovamo.

– Vrlo dobro. Vratite se onda sa mnom u kuću. Larindu McClain će i te kako zanimati ono što joj možete ispričati o Crowlyju.

Stokes kao da nije bio oduševljen tim prijedlogom, ali se, gledajući Thorneovo smrknuto lice, nije usudio proturječiti.

Odluči se za ljubaznost i uslužno otvori Thorneu vrata.

– Samo poslije vas – reče mu Thorne i kiselo se nasmiješi.

Na bankarovu se licu ljeskao znoj dok je ukočenim koricima ulazio u kuću. Ugledavši Thornea, Larinda McClain oholo podigne glavu i ošine ga pogledom.

– Dakle, opet ste ovdje, za divno čudo – prozbori ona zajedljivo.

– Teškoće s ovcima riješile su se, na čudan način, same od sebe... – započne Thorne.

– Ne namjeravam razgovarati s vama o ovcima niti o bilo kojem drugom poslu na ranču – prekine ga ona osorno. – Dok ste vi lutali naokolo s onom Meksikankom, ja sam riješila svoje probleme.

Drugim riječima, pomisli on, hoće li me odbaciti kao staru krpu.

Začudo, nije se razljutio. Prije bi se moglo reći da je osjetio olakšanje.

Uvidi da ju je pogrešno ocijenio. Nije ponosna i hrabra, nego podmukla i sklona spletkarenju. Ako je riješila svoje probleme, to može značiti jedino da se spetljala s Jessom Crowlyjem. Dakle, one podrugljive riječi koje je razbojnik Skeet izgovorio u pećini, nisu bile prljavo klevetanje gorde djevojke, već istinit prikaz njene naravi.

– Pretpostavljam da vam više nisu potrebne moje usluge – reče joj.

– Pih, vaše usluge! Kada ste mi, uopće, učinili neku uslugu?

– Prezirno joj se iskrive usne. – Slušajte, ovdje više nema mjesta za vas. Ovaj ranč ne može dopustiti sebi da rade na njemu odmetnici...

Negdje se otvore neka vrata. Približavali su se koraci, praćeni zveckanjem mamuza.

— Larinda — dovikne neki čovjek — treba da promijenimo planove. Tvoj poludjeli predradnik i onaj Thorne...

Pojavi se Jess Crowly i zastane usred koraka kao da je naletio na nešto.

— Stokes...! — vikne iznenađeno.

Ruka mu se munjevito spusti prema boku.

Stokesova se desnica trzne prema koricama pod pazuhom. Uspio je izvući oružje, ali ga, prije nego što je mogao okinuti, pogodi Crowlyjev metak.

Zastenje i zatetura natraške. Pa ipak, smogao je još toliko snage da je opalio dvaput.

Oba je puta pogodio. Nakon toga mu pokleknuše koljena.

Thorne je znao da je Crowly teško ranjen, ali je ujedno bio svjestan njegove čudesne snage. Premda je u sebi imao dva metka, Crowly je još stajao.

Spustivši šaku na revolver-ski držak, Thorne je napeto čekao i promatrao mu obješenu desnicu koja je još stezala kolt. Gledao je kako mu se širi na košulji crvena mrlja.

Isprekidano dišući, Crowly se netremice zagledao u njega. Lice mu bijaše sablasno. Ne samo zato što je problijedjelo kao u mrtvaca nego i zato što su se na njemu vidjele neopisiva mržnja i divlja odlučnost da se ta mržnja pošto-poto zadovolji.

Naslonivši se lijevom rukom rukom na zid, pokušava podići oružje. Od očajničkog su mu

napora iskočili vratni mišići. Izbuljio je oči.

— Crowly — reče mu odrješito Thorne — okani se toga. Umrijet ćeš i bez mog metka. Ne prisiljavaj me da pucam u tebe.

— Ja ću te... — promrsi kroz zube Crowly, ali mu se prekine glas.

Popusti mu ruka kojom se naslanjao na zid. Klone na nj. Već potpuno nemoćan počne kliziti leđima po njemu. Rušio se kao mlohova lutka.

Thorne potraži pogledom Larindu McClain. Podide ga jeza kad joj je ugledao izraz na licu. Jasno se vidjelo da ona hladnokrvno likuje zato što se lako riješila nepoželjnog ortaka kojeg je natovarila sebi na vrat. Smrt nije imala za nju nikakvo značenje. Na putu do svojih ciljeva nije birala sredstva.

Thorne joj okrene leđa i izide.

Vani se upravo spuštala sa sedla jedna djevojka, Meksikanka u dronjcima.

Djevojka najdivnijih modrih očiju koje je rock Thorne ikada vidio.

U PRIPREMI:

J. R. Roberts:
POŠILJKA ZA KANADU

naš Strip

Imaš li novi broj revije NAŠ STRIP?

Ako nemaš, potraži ga
odmah!